

32005L0068

9.12.2005

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

L 323/1

DIRECTIVA 2005/68/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 16 noiembrie 2005
privind reasigurarea și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 92/49/CEE ale Consiliului, precum și a
Directivelor 98/78/CE și 2002/83/CE
(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) și articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

în urma consultării Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Dispozițiile privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă în Comunitate au fost adoptate prin Directiva 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă ⁽³⁾, prin Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea generală directă ⁽⁴⁾, precum și prin Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea directă de viață ⁽⁵⁾.

(2) Aceste directive stabilesc cadrul juridic care reglementează activitatea de asigurare directă pe piața internă, sub dublul aspect al libertății de stabilire și al libertății de a presta servicii, pentru a permite întreprinderilor de asigurare cu sediul social în Comunitate să își asume angajamente în cadrul Comunității și pentru a permite asiguraților să apeleze nu numai la asigurători stabiliți în țara lor, ci și la asigurători care își au sediul social în Comunitate, dar sunt stabiliți în alte state membre.

(3) Regimul instituit de aceste directive se aplică întreprinderilor de asigurare pentru toate activitățile lor, atât pentru operațiunile de asigurare directă, cât și pentru operațiunile de reasigurare pe care le pot desfășura prin acceptări. Cu toate acestea, activitatea de reasigurare desfășurată de întreprinderile de reasigurare specializate nu este supusă nici acestui regim, nici unui alt regim prevăzut de dreptul comunitar.

(4) Reasigurarea constituie o activitate financiară esențială deoarece permite asigurătorilor direcți, prin facilitarea unei repartizări mai ample a riscurilor la nivel mondial, să-și mărească substanțial capacitatea de subscriere și de acoperire și să-și scadă costurile de capital. De asemenea, reasigurarea joacă un rol major în ceea ce privește stabilitatea financiară deoarece, în calitate de intermediari financiari și de investitori instituționali importanți, reasigurătorii contribuie, în mod decisiv, la stabilitatea financiară și la stabilitatea piețelor de asigurare directă și a sistemului financiar în general.

(5) Directiva 64/225/CEE a Consiliului din 25 februarie 1964 privind eliminarea restricțiilor cu privire la libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii în domeniul reasigurărilor și al retrocesiunilor ⁽⁶⁾ a eliminat restricțiile de acest tip legate de naționalitate sau de locul de reședință al prestatorului de servicii de reasigurare. Cu toate acestea, nu a eliminat restricțiile datorate divergențelor dintre dispozițiile de drept intern în ceea ce privește regimul prudential al reasigurării. Această situație a determinat diferențe considerabile în ceea ce privește nivelul de

⁽¹⁾ JO C 120, 20.5.2005, p. 1.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 7 iunie 2005 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 17 octombrie 2005.

⁽³⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).

⁽⁴⁾ JO L 228, 11.8.1992, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

⁽⁵⁾ JO L 345, 19.12.2002, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

⁽⁶⁾ JO 56, 4.4.1964, p. 878/64.

supraveghere a întreprinderilor de reasigurare din Comunitate, care se confruntă cu blocarea activităților lor de diverse obstacole: obligația de a constitui active ca garanție pentru a acoperi cota din provizioane tehnice cedate de asigurători, obligația de a respecta normele prudențiale care diferă în funcție de statul membru în care își desfășoară activitatea sau supunerea diferitelor aspecte ale activității lor la supravegherea indirectă a autorităților competente în domeniul controlului întreprinderilor de asigurare.

- (6) Planul de acțiune pentru serviciile financiare a caracterizat reasigurarea ca fiind un sector în care se impune o acțiune comunitară în vederea finalizării construcției pieței interne a serviciilor financiare. De asemenea, forurile financiare de prim-plan, cum sunt Fondul Monetar Internațional și Asociația internațională a supraveghetorilor în asigurări (IAIS), au subliniat că absența unei armonizări comunitare a normelor de supraveghere a reasigurării reprezintă o lacună importantă a cadrului juridic în materie de servicii financiare, lacună care ar trebui acoperită.
- (7) Prezenta directivă urmărește să instituie un cadru prudențial aplicabil activităților de reasigurare exercitate în Comunitate. Aceasta face parte integrantă din corpusul de texte legislative comunitare adoptate în sectorul asigurărilor în vederea creării pieței interne a asigurărilor.
- (8) Prezenta directivă este în conformitate cu principalele lucrări la nivel internațional în ceea ce privește normele prudențiale din domeniul reasigurării, în special normele IAIS.
- (9) Prezenta directivă respectă principiile legislației comunitare în materie de asigurări, realizând o armonizare esențială, necesară și suficientă pentru a garanta o recunoaștere reciprocă a autorizațiilor și a sistemelor de control prudențial, permițând astfel acordarea unei autorizații unice valabile în întreaga Comunitate, precum și aplicarea principiului controlului exercitat de statul membru de origine.
- (10) În consecință, inițierea și exercitarea activității de reasigurare ar trebui să fie condiționate de obținerea unei autorizații administrative unice, eliberate de autoritățile competente ale statului membru în care se află sediul social al întreprinderii de reasigurare. Respectiva autorizație ar trebui să permită exercitarea activității în întreaga Comunitate, fie în regim de stabilire, fie în regim de libertate de a presta servicii. Statul membru al sucursalei sau cel în care întreprinderea desfășoară prestarea de servicii nu ar trebui să aibă posibilitatea de a impune unei întreprinderi de reasigurare care dorește să-și exercite activitatea pe teritoriul respectivului stat, dar care a fost deja autorizată în statul său membru de origine, să solicite o nouă autorizație. De asemenea, o întreprindere de reasigurare deja autorizată în statul său membru de origine nu ar trebui să facă obiectul unei supravegheri sau al unor controale suplimentare legate de stabilitatea sa financiară din partea autorităților competente ale unei întreprinderi de asigurare pe care o reasigură. În fine, statele membre nu ar trebui să aibă dreptul de a solicita unei întreprinderi de reasigurare

autorizate în Comunitate să constituie activele ca garanții pentru a acoperi cota din provizioane tehnice pe care a primit-o de la cedenta sa. Ar trebui definite condițiile de acordare sau de retragere a autorizației. Autoritățile competente nu trebuie să autorizeze sau să continue să autorizeze o întreprindere de reasigurare care nu îndeplinește condițiile prevăzute de prezenta directivă.

- (11) Prezenta directivă ar trebui să se aplice întreprinderilor de reasigurare care au drept activitate exclusivă reasigurarea și nu efectuează operațiuni de asigurare directă. De asemenea, ar trebui să se aplice întreprinderilor de reasigurare denumite „captive”, care sunt înființate sau deținute de o întreprindere financiară, alta decât o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau un grup de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare reglementate de Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare care fac parte dintr-un grup de asigurare ⁽¹⁾, sau de una sau mai multe întreprinderi nefinanciare și care au drept scop furnizarea de produse de reasigurare care acoperă exclusiv riscurile întreprinderilor a căror le aparțin. În prezenta directivă, trimerile la întreprinderi de reasigurare ar trebui să includă întreprinderile de reasigurare captive, cu excepția cazului în care întreprinderile de reasigurare captive fac obiectul unor dispoziții speciale. Întreprinderile de reasigurare captive nu acoperă riscurile determinate de activitățile externe de asigurare directă sau de reasigurare ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care aparține grupului. De asemenea, întreprinderile de asigurare sau de reasigurare care aparțin unui grup financiar nu pot deține o întreprindere captivă.
- (12) Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să se aplice întreprinderilor de asigurare reglementate de Directiva 73/239/CEE sau 2002/83/CE. Cu toate acestea, pentru a garanta stabilitatea financiară a întreprinderilor de asigurare care exercită și o activitate de reasigurare și pentru a urmări ca specificul acestei activități să fie luat în considerare în mod adecvat în cadrul cererilor de capital ale respectivelor întreprinderi, dispozițiile referitoare la marja de solvabilitate a întreprinderilor de reasigurare incluse în prezenta directivă ar trebui să se aplice și operațiunilor de reasigurare ale întreprinderilor de asigurare în cauză, în măsura în care respectivele operațiuni reprezintă o parte importantă a activității acestor întreprinderi.
- (13) Prezenta directivă nu trebuie să se aplice acoperirii de reasigurare oferită sau garantată integral de un stat membru din motive de interes public important, statul acționând în acest caz în calitate de reasigurător de ultimă instanță, în special în cazul în care, din cauza unei situații specifice de pe piață, este imposibil să se obțină o acoperire adecvată. În această privință, prin deficit de „acoperire comercială

⁽¹⁾ JO L 330, 5.12.1998, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

adecvată” ar trebui să se înțeleagă în mod special o carență a pieței caracterizată printr-o lipsă de oferte suficiente de asigurare din gama în cauză, cu toate că primele excesive nu ar trebui să implice *per se* o inadecvare a respectivei acoperiri comerciale. Articolul 1 alineatul (2) litera (d) din prezenta directivă se aplică, de asemenea, acordurilor încheiate între întreprinderi de asigurare reglementate de Directivele 73/239/CEE sau 2002/83/CE și care urmăresc să reunească pierderile financiare care decurg din riscuri majore cum este terorismul.

- (14) Întreprinderea de reasigurare trebuie să-și limiteze domeniul de activitate la reasigurare și la operațiunile legate de aceasta. Prezenta cerință nu împiedică o întreprindere de reasigurare să exercite, de exemplu, pentru clienții săi, activități precum furnizarea de analize statistice și de analize actuariale, de analize de risc sau operațiuni de cercetare. Aceasta poate permite și o funcționare și activități de holding legate de activitățile din sectorul financiar în sensul articolului 2 punctul 8 din Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar ⁽¹⁾. În toate cazurile, prezenta cerință nu permite exercitarea activităților bancare și financiare care nu au legătură cu cele menționate anterior.
- (15) Prezenta directivă ar trebui să precizeze prerogativele și mijloacele de supraveghere atribuite autorităților competente. Autoritățile competente din statul membru de origine ar trebui să fie responsabile pentru supravegherea stabilității financiare a întreprinderii de reasigurare, în special în ceea ce privește gradul de solvabilitate a acesteia, constituirea de provizioane tehnice și de rezerve de egalizare suficiente și acoperirea respectivelor provizioane și rezerve prin active de bună calitate.
- (16) Autoritățile competente din statele membre ar trebui să dispună de mijloacele de control necesare pentru a asigura o exercitare ordonată a activității întreprinderilor de reasigurare în întreaga Comunitate, fie că acestea funcționează în regim de libertate de stabilire sau de libertate de a presta servicii. În special, întreprinderile în cauză ar trebui să poată adopta măsuri de salvagardare adecvate sau să impună sancțiuni destinate să prevină neregulile și încălcarea dispozițiilor care reglementează supravegherea reasigurării.
- (17) Dispozițiile care reglementează transferurile de portofoliu ar trebui să fie în conformitate cu autorizația unică prevăzută de prezenta directivă. Ele ar trebui să se aplice diferitelor tipuri de transferuri de portofoliu între întreprinderi de reasigurare, cum sunt transferurile de portofoliu care rezultă din fuziunea între întreprinderi de reasigurare sau
- (18) Este necesar să se permită schimbul de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele care contribuie, prin funcția lor, la consolidarea stabilității sistemului financiar. Pentru a păstra caracterul confidențial al informațiilor transmise, lista destinatarilor acestora ar trebui să rămână strict limitată. Prin urmare, este necesar să se precizeze condițiile în care este autorizat schimbul de informații menționat anterior. De asemenea, în cazul în care se prevede că informațiile nu pot fi divulgate decât cu acordul lor explicit, autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a condiționa respectivul acord, după caz, de respectarea unor condiții stricte. În această privință și pentru a garanta exercitarea unei supravegheri adecvate a întreprinderilor de reasigurare de către autoritățile competente, prezenta directivă ar trebui să prevadă norme care să autorizeze statele membre să încheie acorduri referitoare la schimbul de informații cu țările terțe, cu condiția ca informațiile comunicate să beneficieze de garantarea adecvată a secretului profesional.
- (19) Pentru a consolida supravegherea prudențială a întreprinderilor de reasigurare, ar trebui să se prevadă ca orice auditor să aibă obligația de a sesiza de îndată autoritățile competente în cazul în care, în condițiile prevăzute de prezenta directivă și în cadrul exercitării funcțiilor sale, a luat la cunoștință de anumite fapte care sunt de natură să afecteze în mod grav situația financiară sau organizarea administrativă și contabilă a unei întreprinderi de reasigurare. Având în vedere obiectivul urmărit, ar trebui ca statele membre să prevadă că prezenta obligație se aplică în orice caz și în situația în care un auditor descoperă, în exercițiul funcției sale, astfel de fapte în cadrul unei întreprinderi care are legături strânse cu o întreprindere de reasigurare. Obligația impusă astfel oricărui auditor de a comunica autorităților competente, după caz, anumite fapte și decizii privind o anumită întreprindere de reasigurare, fapte descoperite în exercițiul funcției auditorului în cadrul altei întreprinderi decât întreprinderea de reasigurare, nu modifică în sine natura misiunii sale în cadrul respectivei întreprinderi și nici modul în care auditorul trebuie să se achite de respectiva misiune.
- (20) Este necesar să se precizeze modul în care prezenta directivă ar trebui să se aplice întreprinderilor de reasigurare care, înainte de intrarea în vigoare a directivei, erau deja autorizate sau abilitate să exercite activitatea de reasigurare în temeiul dispozițiilor statelor membre.

⁽¹⁾ JO L 35, 11.2.2003, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 2005/1/CE.

- (21) Pentru a permite oricărei întreprinderi de reasigurare să-și îndeplinească angajamentele, statul său membru de origine ar trebui să-i solicite constituirea de provizioane tehnice adecvate. Cuantumul acestor provizioane tehnice ar trebui să fie stabilit în conformitate cu Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare ⁽¹⁾; în cazul operațiunilor de reasigurare de viață, statul membru de origine trebuie, de asemenea, să fie autorizat să prevadă norme mai specifice, în conformitate cu Directiva 2002/83/CE.
- (22) O întreprindere de reasigurare care reasigură produse de asigurare a creditelor, în cazul în care această activitate de reasigurare a creditelor reprezintă mai mult decât o mică parte a activității sale totale, ar trebui să fie obligată să constituie o rezervă de egalizare neinclusă în marja sa de solvabilitate. Rezerva în cauză ar trebui să fie calculată în conformitate cu una dintre metodele prevăzute de Directiva 73/239/CEE, metode considerate echivalente. De asemenea, prezenta directivă ar trebui să autorizeze statul membru de origine să solicite întreprinderilor de reasigurare care își au sediul social pe teritoriul său să constituie rezerve de egalizare și pentru alte clase de risc decât reasigurarea creditelor, în conformitate cu norme pe care statul membru în cauză urmează să le adopte. În urma introducerii standardelor IFRS 4 (standarde internaționale de raportare financiară), prezenta directivă ar trebui să clarifice tratamentul prudential al rezervelor de egalizare constituite în conformitate cu prezenta directivă. Cu toate acestea, deoarece controlul reasigurării trebuie să fie reevaluat în cadrul proiectului „Solvabilitate II”, prezenta directivă nu aduce atingere controlului viitor al reasigurării în cadrul proiectului menționat.
- (23) Orice întreprindere de reasigurare ar trebui să dețină, pentru acoperirea provizioanelor sale tehnice și a rezervelor sale de egalizare, active care să țină seama de tipul de operațiuni pe care le efectuează, în special de natura, cuantumul și durata plăților aferente cererilor de despăgubire estimate, astfel încât să garanteze o cantitate suficientă, lichiditatea, securitatea, calitatea, randamentul și congruența investițiilor sale, pe care trebuie să le diversifice și să le repartizeze în mod adecvat pentru a putea reacționa în mod convenabil la fluctuațiile situației economice, legate în special de evoluția piețelor financiare și imobiliare sau de catastrofele majore.
- (24) Întreprinderile de reasigurare ar trebui să dispună, pe lângă provizioanele lor tehnice, de o rezervă suplimentară numită „marjă de solvabilitate”, reprezentată de activele libere și, cu acordul autorităților competente, de alte elemente de patrimoniu implicite, pentru a amortiza efectele eventualelor deteriorări ale activității lor. Această cerință constituie un element important al supravegherii prudentiale. Până la revizuirea regimului actual al marjei de solvabilitate, revizuire pe care Comisia a întreprins-o în cadrul proiectului „Solvabilitate II”, calcularea cerințelor de solvabilitate a întreprinderilor de reasigurare ar trebui să se efectueze în conformitate cu normele prevăzute de legislația în vigoare în sectorul asigurării directe.
- (25) Având în vedere similitudinile dintre reasigurarea de viață care acoperă riscul de mortalitate și reasigurarea generală, în special în ceea ce privește acoperirea riscurilor de asigurare și durata contractelor de reasigurare de viață, marja de solvabilitate cerută pentru reasigurarea de viață ar trebui să fie stabilită în conformitate cu dispozițiile prezentei directive referitoare la calculul marjei de solvabilitate cerute pentru reasigurarea generală. Statul membru de origine ar trebui, cu toate acestea, să fie autorizat să aplice normele prevăzute de Directiva 2002/83/CE pentru definirea marjei de solvabilitate cerute în ceea ce privește activitățile de reasigurare de viață legate de fonduri de investiții sau de contracte cu participare la profit.
- (26) Pentru a ține seama de natura specifică a anumitor tipuri de contracte sau a anumitor produse de reasigurare, ar trebui prevăzută posibilitatea de a ajusta calculul cerinței de marjă de solvabilitate. Aceste ajustări ar trebui să fie efectuate de Comisie în cadrul exercițiului competențelor sale de punere în aplicare conferite de tratat, în urma consultării Comitetului european pentru asigurări și pensii ocupationale instituit prin Decizia 2004/9/CE a Comisiei ⁽²⁾.
- (27) Măsurile în cauză ar trebui să fie adoptate în cadrul aplicării procedurii de reglementare prevăzută la articolul 5 din Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei ⁽³⁾.
- (28) Lista de elemente care pot intra în compoziția marjei de solvabilitate disponibile stabilite prin prezenta directivă ar trebui să fie cea prevăzută de Directivele 73/239/CEE și 2002/83/CE.
- (29) Pe de altă parte, întreprinderile de reasigurare ar trebui să dețină un fond de garanție care le permite să se asigure că dispun de suficiente resurse în momentul constituirii lor, astfel încât, în exercitarea activității, marja lor de solvabilitate să nu scadă niciodată sub un minim de siguranță. Cu toate acestea, pentru a ține seama de specificul întreprinderilor de reasigurare captive, ar trebui ca statul membru de origine să fie autorizat să solicite respectivelor întreprinderi un fond de garanție minim cu un cuantum mai scăzut.

⁽¹⁾ JO L 374, 31.12.1991, p. 7, directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/51/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 178, 17.7.2003, p. 16).

⁽²⁾ JO L 3, 7.1.2004, p. 34.

⁽³⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (30) Anumite dispoziții ale prezentei directive definesc standarde minime. Un stat membru de origine ar trebui să poată impune norme mai stricte pentru întreprinderile de reasigurare autorizate de propriile sale autorități competente, în special în ceea ce privește cerințele de marjă de solvabilitate.
- (31) Prezenta directivă ar trebui să fie aplicabilă activităților de reasigurare „finită”. Prin urmare, este necesar să se definească reasigurarea „finită” în sensul prezentei directive. Ținând seama de natura deosebită a acestui tip de activitate de reasigurare, statul membru de origine ar trebui să aibă posibilitatea de a adopta dispoziții speciale care să reglementeze operațiunile de reasigurare „finită”. Aceste dispoziții ar putea să difere de regimul general stabilit de prezenta directivă în ceea ce privește un anumit număr de aspecte specifice.
- (32) Prezenta directivă ar trebui să stabilească norme privind vehiculele investiționale („special purpose vehicles”) care preiau riscurile de la întreprinderile de asigurare și reasigurare. Natura specială a respectivelor vehicule investiționale, care nu sunt întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, impune adoptarea de dispoziții specifice în statele membre. De asemenea, prezenta directivă ar trebui să prevadă că revine statului membru să adopte norme mai detaliate care să precizeze condițiile în care se pot utiliza sumele exigibile de la un vehicul investițional ca active de acoperire a provizioanelor tehnice ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare. Prezenta directivă ar trebui, de asemenea, să garanteze că sumele recuperabile în temeiul operațiunilor încheiate cu un vehicul investițional pot fi considerate sume deductibile în cadrul contractelor de reasigurare sau de retrocesiune în limitele stabilite de prezenta directivă, cu condiția ca întreprinderea de asigurare sau de reasigurare să fi solicitat acest lucru autorității competente și ca aceasta să-și fi dat acordul.
- (33) Este necesar să se prevadă măsuri pentru cazul în care situația financiară a unei întreprinderi de reasigurare ar deveni de o asemenea natură încât i-ar fi dificil să-și onoreze angajamentele. De asemenea, în anumite situații, autoritățile competente ar trebui să fie abilitate să intervină într-un stadiu suficient de timpuriu, fiind, în același timp, obligate să informeze întreprinderea de reasigurare în cauză asupra motivelor intervenției lor, în conformitate cu principiile de bună administrare și cu respectarea procedurilor. Atât timp cât persistă situația care justifică o astfel de intervenție, autoritățile competente ar trebui să se abțină să certifice că întreprinderea de reasigurare dispune de o marjă de solvabilitate suficientă.
- (34) Este necesar să se prevadă o cooperare între autoritățile competente ale diverselor state membre pentru a garanta că o întreprindere de reasigurare care își desfășoară activitatea în regim de libertate de stabilire și de libertate de a presta servicii respectă dispozițiile care i se aplică în statul membru gazdă.
- (35) Este necesar să se prevadă dreptul de a acționa în justiție pentru cazurile de respingere sau de retragere a autorizației.
- (36) Este necesar să se prevadă ca întreprinderile de reasigurare al căror sediu social este situat în afara Comunității și care desfășoară o activitate de reasigurare în Comunitate să nu facă obiectul unor dispoziții care să le asigure, în cele din urmă, un tratament mai favorabil decât cel aplicat întreprinderilor de reasigurare care au sediul social într-un stat membru.
- (37) Pentru a ține seama de dimensiunea internațională care poate caracteriza activitatea de reasigurare, ar trebui să se autorizeze încheierea de acorduri internaționale cu țările terțe pentru a se adopta modalitatea de supraveghere a întreprinderilor de reasigurare care își desfășoară activitatea pe teritoriul fiecăreia dintre părțile contractante.
- (38) Este necesar să se prevadă o procedură flexibilă care să permită evaluarea pe o bază comunitară a echivalenței controlului prudencial exercitat de țările terțe, astfel încât să se amelioreze liberalizarea prestării de servicii de reasigurare în țările terțe, fie în regim de libertate de stabilire, fie în regim de libertate de a presta servicii transfrontaliere. În acest scop, prezenta directivă ar trebui să prevadă proceduri de negociere cu țările terțe.
- (39) Comisia este necesar să fie abilitată să adopte măsuri de executare, cu condiția ca acestea să nu modifice elementele esențiale ale prezentei directive. Respectivul măsuri de executare ar trebui să permită Comunității să țină seama de evoluția sectorului reasigurărilor. Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive trebuie să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE.
- (40) Legislația comunitară în vigoare în sectorul asigurărilor ar trebui adaptată pentru a ține seama de noul regim prudencial specific reasigurării și creat de prezenta directivă și pentru a garanta coerența cadrului legislativ aplicabil întregului sector al asigurărilor. În mod special, ar trebui adaptate dispozițiile existente care permit autorităților responsabile cu supravegherea întreprinderilor de asigurare să exercite un „control indirect” asupra întreprinderilor de reasigurare. De asemenea, este necesar să se abroge dispozițiile actuale care autorizează statele membre să solicite constituirea creanțelor ca garanții de acoperire a provizioanelor tehnice ale unei întreprinderi de asigurare, indiferent de forma în care se poate prezenta o astfel de cerință, în cazurile în care asigurătorul este reasigurat de o întreprindere de reasigurare autorizată în temeiul prezentei directive sau de o întreprindere de asigurare. În sfârșit, ar trebui prevăzut faptul că marja de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare care desfășoară o activitate de reasigurare, în cazul în care această din urmă activitate reprezintă un procent important din activitatea lor totală, este reglementată de normele de solvabilitate stabilite de prezenta directivă pentru întreprinderile de reasigurare. Prin urmare, Directivele 73/239/CEE, 92/49/CEE și 2002/83/CE ar trebui modificate în consecință.

- (41) Ar trebui, de asemenea, modificată Directiva 98/78/CE astfel încât întreprinderile de reasigurare care fac parte dintr-un grup de asigurare sau de reasigurare să facă obiectul unei supravegheri suplimentare, similar cu întreprinderile de asigurare care în prezent fac parte dintr-un grup de asigurare.
- (42) În conformitate cu punctul 34 din acordul interinstituțional „Pentru o legislație mai bună” ⁽¹⁾, Consiliul ar trebui să încurajeze statele membre să redacteze, pentru ele însele și în interesul Comunității, propriile tabele care să reflecte, în măsura posibilă, corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere, precum și să publice aceste tabele.
- (43) Dat fiind că obiectivul prezentei directive, respectiv instituirea unui cadru legislativ care să reglementeze inițierea și

exercitarea activității de reasigurare, nu poate fi realizat într-un mod suficient de către statele membre și, prin urmare, având în vedere dimensiunile și efectele acțiunii, poate fi mai bine realizat la nivel comunitar, Comunitatea poate lua măsuri în acest sens, în conformitate cu principiul subsidiarității consacrat la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum a fost enunțat la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

- (44) Deoarece prezenta directivă definește norme minime, statele membre pot adopta norme mai stricte,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește norme referitoare la inițierea și exercitarea activității independente de reasigurare, practică exclusiv de întreprinderi de reasigurare care desfășoară acest tip de activitate și care sunt stabilite sau doresc să se stabilească într-un stat membru.
- (2) Prezenta directivă nu se aplică:
- (a) întreprinderilor de asigurare reglementate de Directivele 73/239/CEE sau 2002/83/CE;
- (b) activităților și organismelor menționate la articolele 2 și 3 din Directiva 73/239/CEE;
- (c) activităților și organismelor menționate la articolul 3 din Directiva 2002/83/CE;
- (d) activității de reasigurare desfășurată sau garantată integral de guvernul unui stat membru care acționează, din motive legate de un interes public important, în calitate de reasigurător de ultimă instanță, inclusiv în cazul în care acest rol devine necesar din cauza unei situații de pe piață în care este imposibil să se obțină o acoperire comercială adecvată.

Articolul 2

Definiții

- (1) În sensul prezentei directive:
- (a) „reasigurare” înseamnă activitatea care constă în preluarea de riscuri cedate de o întreprindere de asigurare sau de o altă întreprindere de reasigurare. În cazul întreprinderii de subscriitori denumită „Lloyd’s”, reasigurarea desemnează și activitatea prin care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare alta decât „Lloyd’s” preia riscurile cedate de orice membru al „Lloyd’s”;
- (b) „întreprindere de reasigurare captivă” înseamnă o întreprindere de reasigurare deținută de o întreprindere financiară, alta decât o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau un grup de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare reglementate de Directiva 98/78/CE sau de o întreprindere nefinanciară și care are drept obiect furnizarea de produse de reasigurare care acoperă exclusiv riscurile întreprinderii sau ale întreprinderilor de care aparține sau ale uneia sau mai multor întreprinderi din grupul din care face parte;
- (c) „întreprindere de reasigurare” înseamnă orice întreprindere care a primit o autorizație oficială, în conformitate cu articolul 3;
- (d) „sucursală” înseamnă orice agenție sau sucursală a unei întreprinderi de asigurare;
- (e) „instituție” înseamnă sediul social sau o sucursală a unei întreprinderi de reasigurare, ținându-se seama de litera (d);

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

- (f) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care este situat sediul social al întreprinderii de reasigurare;
- (g) „stat membru al sucursalei” înseamnă statul membru în care este situată sucursala unei întreprinderi de reasigurare;
- (h) „stat membru gazdă” înseamnă statul membru în care o întreprindere de reasigurare are o sucursală sau în care furnizează servicii;
- (i) „control” înseamnă legătura care există între o întreprindere-mamă și o filială, astfel cum a fost definită la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE ⁽¹⁾, sau o relație de aceeași natură între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;
- (j) „participație calificată” înseamnă deținerea într-o întreprindere, direct sau indirect, a cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot sau orice altă posibilitate de a exercita o influență semnificativă asupra administrării întreprinderii în care este deținută participația;
- (k) „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă în sensul articolelor 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE;
- (l) „filială” înseamnă o întreprindere filială în sensul articolelor 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE;
- (m) „autorități competente” înseamnă autoritățile naționale care, prin acte cu putere de lege sau norme administrative, sunt abilitate să supravegheze întreprinderile de reasigurare;
- (n) „legături strânse” înseamnă o situație în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin:
- (i) participație, respectiv prin deținerea, directă sau prin control, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi sau
- (ii) control, respectiv toate cazurile menționate la articolul 1 alineatele (1) și (2) din Directiva 83/349/CEE sau o relație similară dintre orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;
- (o) „întreprindere financiară” înseamnă una dintre următoarele entități:
- (i) o instituție de credit, o instituție financiară sau o întreprindere de servicii bancare auxiliare în sensul articolului 1 alineatele (5) și (23) din Directiva 2000/12/CE ⁽²⁾;
- (ii) o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau un holding de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;
- (iii) o întreprindere de investiții sau o instituție financiară în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE ⁽³⁾;
- (iv) un holding financiar mixt în sensul articolului 2 alineatul (15) din Directiva 2002/87/CE;
- (p) „vehicul investițional” („special purpose vehicle”) înseamnă orice entitate juridică, având sau nu personalitate juridică, alta decât o întreprindere de asigurare sau de reasigurare existentă, care preia riscurile transferate de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și care își finanțează integral expunerea la aceste riscuri prin emisiunea unei creanțe sau printr-un alt mecanism de finanțare, drepturile de rambursare ale furnizorilor respectivei creanțe sau ale altui mecanism de finanțare fiind condiționate de obligațiile de reasigurare ale unui astfel de vehicul;
- (q) reasigurare „finită” înseamnă reasigurare în cadrul căreia pierderea potențială maximă, exprimată drept riscul economic maxim transferat, care decurge dintr-un transfer semnificativ atât al riscului de subscriere, cât și al riscului sincronizării, depășește prima pe întreaga durată a contractului, pentru un cuantum limitat, însă important, în combinație cu cel puțin una dintre următoarele caracteristici:
- (i) luarea în considerare explicită și materială a valorii timp a banilor;
- (ii) dispoziții contractuale destinate să atenueze în timp balanța economică a relațiilor dintre părți, astfel încât să atingă un nivel țintă de transfer al riscului.

⁽¹⁾ A șaptea Directivă 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 întemeiată pe articolul 54 alineatul (3) litera (g) din tratatul privind conturile consolidate (JO L 193, 18.7.1983, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2003/51/CE.

⁽²⁾ Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (JO L 126, 26.5.2000, p. 1), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

⁽³⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

(2) În sensul alineatului (1) litera (a) din prezentul articol, acoperirea de către o întreprindere de reasigurare a unei instituții de retragere ocupațională reglementată de Directiva 2003/41/CE ⁽¹⁾, în situația în care legislația statului membru de origine a respectivei instituții permite o astfel de acoperire, trebuie considerată, de asemenea, o activitate care intră în domeniul de aplicare a prezentei directive.

În sensul alineatului (1) litera (d), orice prezență permanentă a unei întreprinderi de reasigurare pe teritoriul unui stat membru este tratată în același mod ca o agenție sau sucursală, chiar dacă respectiva prezență nu are forma unei agenții sau a unei sucursale, ci constă pur și simplu dintr-un birou administrat de personalul întreprinderii sau de o persoană independentă, dar împuternicită să acționeze în permanență în interesul întreprinderii, la fel cum ar face o agenție.

În sensul alineatului (1) litera (j) din prezentul articol, în contextul articolelor 12 și 19-23 și al altor rate de participare prevăzute la articolele 19-23, se iau în considerare drepturile de vot menționate la articolul 92 din Directiva 2001/34/CE ⁽²⁾.

În sensul alineatului (1) litera (l), orice filială a unei filiale este considerată, în același timp, filială a întreprinderii-mamă celei mai înalte din genealogie.

În sensul alineatului (1) litera (n):

- orice filială a unei filiale este considerată, în același timp, filială a întreprinderii-mamă care se află în fruntea respectivelor întreprinderi;
- în cazul în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice au o relație de control permanent față de o aceeași singură persoană, atunci se consideră că între cele două persoane există o legătură strânsă.

(3) De fiecare dată când prezenta directivă face trimitere la euro, valoarea de conversie în moneda națională care trebuie luată în considerare începând din 31 decembrie a fiecărui an este cea din ultima zi a lunii octombrie anterioare pentru care sunt disponibile valorile de conversie ale euro în toate monedele din Comunitate.

TITLUL II

INIȚIEREA ACTIVITĂȚII DE REASIGURARE ȘI AUTORIZAREA ÎNȚREPRINDERII DE REASIGURARE

Articolul 3

Principiul de autorizare

Inițierea activității de reasigurare este condiționată de obținerea prealabilă a unei autorizații administrative.

Respectiva autorizație trebuie solicitată de la autoritățile competente ale statului membru de origine de către:

- (a) orice întreprindere care își stabilește sediul social pe teritoriul respectivului stat membru;
- (b) orice întreprindere de reasigurare deja autorizată, care își extinde operațiunile la alte activități de reasigurare decât cele care fac obiectul autorizației anterioare.

⁽¹⁾ Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (JO L 235, 23.9.2003, p. 10).

⁽²⁾ Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO L 184, 6.7.2001, p. 1), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

Articolul 4

Domeniul de aplicare a autorizației

(1) Autorizația acordată în conformitate cu articolul 3 este valabilă în întreaga Comunitate. Ea permite unei întreprinderi de reasigurare să-și desfășoare activitatea pe teritoriul Comunității, fie în regim de libertate de stabilire, fie în regim de libertate de a presta servicii.

(2) Autorizația se acordă pentru activitățile de reasigurare generală, activitățile de reasigurare de viață sau orice tip de activități de reasigurare, în funcție de cererea depusă de întreprinderea solicitantă.

Autorizația se eliberează ținându-se seama de programul de activitate care trebuie prezentat în temeiul articolului 6 litera (b) și al articolului 11 și cu respectarea condițiilor de autorizare stabilite de statul membru în care se face solicitarea.

Articolul 5

Forma întreprinderii de reasigurare

(1) Statul membru de origine impune oricărei întreprinderi de reasigurare care solicită autorizația să adopte una dintre formele stabilite în anexa I.

Orice întreprindere de reasigurare poate adopta, de asemenea, forma unei societăți europene (SE), astfel cum este aceasta definită de Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 ⁽¹⁾.

(2) După caz, statele membre pot înființa entități de drept public, cu condiția ca respectivele entități să aibă drept scop desfășurarea de operațiuni de reasigurare în condiții echivalente cu cele în care funcționează întreprinderile de drept privat.

Articolul 6

Condiții

Statul membru de origine impune oricărei întreprinderi de reasigurare care solicită autorizația:

- (a) să-și limiteze obiectul la activitatea de reasigurare și la operațiunile asociate. Această cerință poate include o funcție de holding și activități legate de sectorul financiar, în sensul articolului 2 punctul 8 din Directiva 2002/87/CE;
- (b) să prezinte un program de activitate în conformitate cu articolul 11;
- (c) să dețină fondul de garanție minim prevăzut la articolul 40 alineatul (2);
- (d) să fie efectiv condusă de persoane care îndeplinesc condițiile de bună reputație și de calificare sau experiență profesională necesare.

Articolul 7

Legături strânse

(1) În cazul în care există legături strânse între întreprinderea de reasigurare și alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente nu acordă autorizația decât în cazul în care respectivele legături nu împiedică buna desfășurare a misiunii lor de supraveghere.

(2) Autoritățile competente refuză autorizația în cazul în care actele cu putere de lege și actele administrative dintr-o țară terță de care aparțin una sau mai multe persoane fizice sau juridice cu care întreprinderea de reasigurare are legături strânse sau anumite dificultăți legate de aplicarea acestor acte împiedică buna desfășurare a misiunii lor de supraveghere.

(3) Autoritățile competente impun întreprinderilor de reasigurare să le furnizeze informațiile de care au nevoie pentru a se asigura de respectarea permanentă a condițiilor prevăzute la alineatul (1).

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 al Consiliului din 8 octombrie 2001 privind statutul societății europene (SE) (JO L 294, 10.11.2001, p. 1), regulament astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 885/2004 (JO L 168, 1.5.2004, p. 1).

Articolul 8

Administrația centrală a întreprinderii de reasigurare

Statele membre impun întreprinderilor de reasigurare ca administrațiile lor centrale să fie situate în același stat membru ca și sediul lor social.

Articolul 9

Condiții privind polițele și nivelul primelor

(1) Prezenta directivă nu interzice statelor membre să mențină sau să introducă acte cu putere de lege și acte administrative care prevăd aprobarea actului constitutiv și a statutului, precum și comunicarea oricărui document necesar pentru desfășurarea normală a supravegherii.

(2) Cu toate acestea, statele membre nu pot adopta dispoziții care să impună aprobarea prealabilă sau comunicarea sistematică a condițiilor generale și particulare care reglementează contractele, nivelul primelor, formularele și alte imprimare pe care întreprinderea de reasigurare intenționează să le utilizeze în relațiile sale cu întreprinderile cedente sau retrocedente.

Articolul 10

Nevoi economice ale pieței

Statele membre nu pot solicita ca o cerere de autorizație să fie examinată în funcție de nevoile economice ale pieței.

Articolul 11

Program de activitate

(1) Programul de activitate menționat la articolul 6 litera (b) conține indicațiile sau justificările privind:

- (a) natura riscurilor pe care întreprinderea de reasigurare își propune să le acopere;
- (b) tipurile de contracte de reasigurare pe care întreprinderea de reasigurare își propune să le încheie cu întreprinderile sale cedente;
- (c) principiile sale directe în materie de retrocesiune;

- (d) elementele care constituie fondul său minim de garanție;
- (e) estimările sale în ceea ce privește costurile de instalare a serviciilor administrative și a rețelei de producție, precum și mijloacele financiare destinate să acopere aceste costuri.

(2) Pe lângă elementele enumerate la alineatul (1), programul de activitate conține, pentru primele trei exerciții financiare:

- (a) estimările referitoare la costurile de gestionare, altele decât de instalare, în special cheltuielile generale curente și comisioanele;
- (b) estimările referitoare la prime sau la contribuții și la cereri de despăgubire;
- (c) un bilanț previzional;
- (d) estimările referitoare la mijloacele financiare destinate să acopere angajamentele și marja de solvabilitate.

Articolul 12

Accionari și asociați care dețin o participație calificată

Autoritățile competente ale statului membru de origine nu acordă unei întreprinderi autorizația de inițiere a activității de reasigurare înainte de a fi obținut comunicarea identității acționarilor sau a asociaților, direcți sau indirecți, persoane fizice sau juridice, care dețin o participație calificată în respectiva întreprindere, precum și comunicarea cuantumului respectivei participații.

Aceleași autorități refuză autorizația în cazul în care, ținând seama de necesitatea de a garanta o administrare corectă și prudentă a întreprinderii de reasigurare, nu sunt mulțumite de calitatea acționarilor sau a asociaților.

Articolul 13

Refuzul autorizației

Orice decizie de refuz trebuie motivată în mod precis și notificată întreprinderii în cauză.

Fiecare stat membru prevede posibilitatea întreprinderii căreia i s-a refuzat autorizația de a introduce o acțiune în justiție împotriva oricărei decizii de refuz, în conformitate cu articolul 53.

Aceeași posibilitate este prevăzută și pentru cazul în care autoritățile competente nu s-ar fi pronunțat în ceea ce privește cererea de autorizare la expirarea unui termen de șase luni de la data primirii acesteia.

Articolul 14

Consultarea prealabilă a autorităților competente ale celorlalte state membre

(1) Autoritățile competente ale celui alt stat membru în cauză sunt consultate înainte de acordarea unei autorizații către o întreprindere care este:

- (a) filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizată în respectivul stat membru sau
- (b) filială a unei întreprinderi-mamă a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizată în respectivul stat membru sau
- (c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, de care este controlată o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în respectivul stat membru.

(2) Autoritățile competente ale unui stat membru în cauză responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de investiții sunt consultate înainte de acordarea unei autorizații către o întreprindere de reasigurare care este:

- (a) filială a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în Comunitate sau
- (b) filială a unei întreprinderi-mamă a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizată în Comunitate sau
- (c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, de care este controlată o întreprindere de investiții sau o instituție de credit autorizată în Comunitate.

(3) Autoritățile competente menționate la alineatele (1) și (2) se consultă, în special, în vederea evaluării calității acționarilor, precum și a bunei reputații și a competenței directorilor și a administratorilor asociați la gestionarea unei alte întreprinderi din același grup. Ele își comunică orice informație legată de aceste aspecte, în măsura în care respectiva informație prezintă interes pentru celelalte autorități competente, în vederea eliberării unei autorizații sau a supravegherii permanente a respectării condițiilor de desfășurare a activității.

TITLUL III

CONDIȚII CARE REGLEMENTEAZĂ ACTIVITATEA DE REASIGURARE

CAPITOLUL 1

Articolul 16

Principii și metode de supraveghere financiară**Supravegherea succursalelor stabilite într-un alt stat membru**

Secțiunea 1

Autorități competente și norme generale

Articolul 15

Autoritățile competente și obiectul supravegherii

Articolul 17

(1) Supravegherea financiară a unei întreprinderi de reasigurare, inclusiv a activităților pe care le desfășoară prin intermediul succursalelor sau în regim de libertate de a presta servicii, ține exclusiv de competența statului membru de origine.

În cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă au motive să considere că activitățile întreprinderii de reasigurare ar putea să aducă atingere stabilității financiare a acesteia, ele informează autoritățile competente ale statului membru de origine în legătură cu acest lucru. Acestea din urmă verifică dacă întreprinderea de reasigurare respectă normele prudențiale definite de prezenta directivă.

(2) Supravegherea financiară prevăzută la alineatul (1) include verificarea, pentru ansamblul activităților întreprinderii de reasigurare, a solvabilității acesteia, a provizioanelor sale tehnice și a activelor care garantează aceste provizioane în conformitate cu normele sau cu practicile adoptate în statul său membru de origine, în temeiul dispozițiilor adoptate la nivel comunitar.

(3) Statul membru de origine al întreprinderii de reasigurare nu poate refuza un contract de retrocesiune încheiat de aceasta cu o altă întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu prezenta directivă sau cu o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu Directiva 73/239/CEE sau 2002/83/CE, din motive legate direct de stabilitatea financiară a acestei alte întreprinderi de reasigurare de asigurare.

(4) Autoritățile competente ale statului membru de origine impun oricărei întreprinderi de reasigurare să dispună de o bună organizare administrativă și contabilă și de proceduri de control intern adecvate.

Statul membru al succursalei prevede că, în cazul în care o întreprindere de reasigurare autorizată într-un alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei succursale, autoritățile competente ale statului membru de origine pot, după ce au informat mai întâi autoritățile competente ale statului membru al succursalei, să procedeze chiar ele sau prin intermediul unor persoane pe care le împuternicesc în acest scop, la verificarea la fața locului a informațiilor necesare pentru a asigura supravegherea financiară a întreprinderii. Autoritățile competente ale statului membru al succursalei pot participa la această verificare.

Informații contabile, prudențiale și statistice: competențe de supraveghere

(1) Fiecare stat membru impune întreprinderilor de reasigurare care își au sediul social pe teritoriul său să raporteze anual, pentru toate operațiunile pe care le desfășoară, situația lor financiară și solvabilitatea.

(2) Statele membre impun întreprinderilor de reasigurare care își au sediul social pe teritoriul lor să furnizeze periodic documentele necesare pentru exercitarea supravegherii, precum și documente statistice. Autoritățile competente își comunică reciproc documentele și informațiile utile pentru desfășurarea supravegherii.

(3) Fiecare stat membru ia orice măsură necesară pentru a garanta că autoritățile sale competente dispun de competențele și de mijloacele necesare pentru supravegherea activităților desfășurate de întreprinderile de reasigurare care își au sediul social pe teritoriul său, inclusiv a activităților desfășurate în afara acestui teritoriu.

(4) În special, autoritățile competente sunt abilitate:

(a) să se informeze, în mod detaliat, în legătură cu situația întreprinderii de reasigurare și cu ansamblul activităților acesteia, în special culegând date sau solicitând prezentarea unor documente referitoare la activitățile de reasigurare și de retrocesiune ale acesteia și efectuând verificări ale localurilor sale;

- (b) să adopte, în ceea ce privește întreprinderea de reasigurare, directorii sau administratorii acesteia sau persoanele care o controlează, orice măsură adecvată și necesară pentru a se asigura că activitățile întreprinderii se mențin în conformitate cu actele cu putere de lege și cu actele administrative pe care are obligația de a le respecta în fiecare stat membru;
- (c) să asigure aplicarea acestor măsuri, chiar prin executare silită, dacă este necesar, și, după caz, prin acțiune în justiție.

Statele membre pot, de asemenea, să prevadă posibilitatea, pentru autoritățile competente, de a obține orice informație privind contractele încheiate prin intermediari.

Articolul 18

Transfer de portofoliu

În condițiile prevăzute de legislația sa internă, fiecare stat membru autorizează întreprinderile de reasigurare care își au sediul social pe teritoriul său să-și transfere integral sau parțial portofoliul de contracte, inclusiv pe cele subscrise în regim de libertate de stabilire sau de libertate de a presta servicii, unui cesionar stabilit în Comunitate, în cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine al cesionarului atestă că acesta deține, după efectuarea transferului, marja de solvabilitate necesară menționată la capitolul 3.

Secțiunea 2

Participații calificate

Articolul 19

Achiziții

Statele membre prevăd că orice persoană fizică sau juridică dorind să dețină, direct sau indirect, o participație calificată într-o întreprindere de reasigurare trebuie să informeze în prealabil în legătură cu acest lucru autoritățile competente ale statului membru de origine și să indice cuantumul respectivei participații. Persoana în cauză trebuie, de asemenea, să informeze autoritățile competente ale statului membru de origine asupra eventualei sale intenții de a-și mări participația calificată astfel încât procentajul drepturilor de vot sau al cotei din capital pe care le deține să atingă sau să depășească pragurile de 20, 33 sau 50 % sau astfel încât întreprinderea de reasigurare să devină filiala sa.

Autoritățile competente ale statului membru de origine dispun de un termen de maximum trei luni de la data notificării prevăzute la primul paragraf pentru a se opune proiectului în cazul în care, ținându-se seama de necesitatea de a garanta o administrare corectă și prudentă a întreprinderii de reasigurare, nu sunt mulțumite de calitatea persoanelor menționate la primul paragraf. În cazul în care nu se opun, autoritățile pot stabili un termen maxim pentru realizarea proiectului în cauză.

Articolul 20

Achizițiile realizate de întreprinderi financiare

În cazul în care achizitorul unei participații menționate la articolul 19 este o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată într-un alt stat membru sau o întreprindere-mamă a unei astfel de entități sau o persoană fizică sau juridică ce controlează respectiva entitate și în cazul în care, în urma respectivei achiziții, întreprinderea în care achizitorul își propune să achiziționeze o participație devine filiala acestuia sau intră sub controlul său, evaluarea achiziției este reglementată de procedura de consultare prealabilă menționată la articolul 14.

Articolul 21

Cesiuni

Statele membre prevăd că orice persoană fizică sau juridică ce intenționează să renunțe la deținerea, directă sau indirectă, a unei participații calificate într-o întreprindere de reasigurare trebuie să informeze în prealabil autoritățile competente ale statului membru de origine și să indice cuantumul respectivei participații.

Persoana în cauză informează, de asemenea, autoritățile competente asupra intenției sale de a-și diminua participația calificată într-o astfel de măsură încât procentajul drepturilor de vot sau al cotelor din capital pe care le deține scade sub pragul de 20, de 33 sau de 50 % sau astfel încât întreprinderea încetează să mai fie filiala sa.

Articolul 22

Informarea autorităților competente de către întreprinderea de reasigurare

Întreprinderile de reasigurare anunță autoritățile competente ale statului lor membru de origine, de îndată ce iau la cunoștință de aceasta, în legătură cu achizițiile sau cesiunile de participații din capitalul lor care determină depășirea sau scăderea sub unul dintre pragurile menționate la articolele 19 și 21.

Întreprinderile comunică, de asemenea, cel puțin o dată pe an, identitatea acționarilor sau a asociaților care dețin participații calificate, precum și cuantumul respectivelor participații, astfel cum

rezultă acesta, de exemplu, din informațiile difuzate cu ocazia adunării generale anuale a acționarilor sau a asociațiilor sau din informațiile comunicate în temeiul obligațiilor asumate de societățile cotate la o bursă de valori.

Articolul 23

Participații calificate: competențele autorităților competente

Statele membre prevăd că, în cazul în care influența exercitată de persoanele menționate la articolul 19 este susceptibilă de a aduce atingere unei administrări corecte și prudente a întreprinderii de reasigurare, autoritățile competente ale statului membru de origine iau măsurile adecvate pentru a pune capăt acestei situații. Aceste măsuri pot, de exemplu, să conste în instrucțiuni obligatorii, în sancțiuni la adresa directorilor sau a administratorilor sau în suspendarea exercitării drepturilor de vot asociate acțiunilor sau cotelor din capital deținute de acționarii sau de asociații în cauză.

Se aplică măsuri similare persoanelor fizice sau juridice care nu respectă obligația de informare prealabilă menționată la articolul 19. În cazul în care se achiziționează o participație în ciuda faptului că autoritățile competente și-au exprimat dezacordul față de aceasta, statele membre, independent de alte sancțiuni care pot fi adoptate, dispun fie suspendarea exercitării drepturilor de vot corespunzătoare, fie nulitatea voturilor exprimate, fie posibilitatea anulării acestora.

Secțiunea 3

Secretul profesional și schimbul de informații

Articolul 24

Obligație

(1) Statele membre dispun ca toate persoanele care exercită sau care au exercitat o activitate în contul autorităților competente, precum și auditorii și experții mandatați de autoritățile competente să fie legați de o obligație de secret profesional.

În conformitate cu obligația menționată și fără a se aduce atingere cazurilor de drept penal, nici o informație confidențială primită într-un context profesional nu poate fi divulgată nici unei persoane sau autorități, cu excepția prezentării sale într-o formă sintetică sau agregată, astfel încât întreprinderile de reasigurare să nu poată fi identificate.

(2) Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere de reasigurare a fost declarată falimentară sau în cazul în care a fost dispusă de către un tribunal lichidarea sa silită, informațiile confidențiale

care nu se referă la terții implicați în tentativele de salvare a întreprinderii pot fi divulgate în cadrul procedurilor civile sau comerciale.

Articolul 25

Schimb de informații între autoritățile competente ale statelor membre

Articolul 24 nu împiedică autoritățile competente ale diverselor state membre să efectueze schimburile de informații prevăzute în directivele aplicabile întreprinderilor de reasigurare. Respectivul informații țin de secretul profesional prevăzut la articolul 24.

Articolul 26

Acorduri de cooperare cu țările terțe

Statele membre nu pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile competente ale țărilor terțe sau cu autoritățile sau organismele din țările terțe, astfel cum au fost definite la articolul 28 alineatele (1) și (2), decât în situația în care informațiile comunicate beneficiază de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele menționate în prezenta secțiune. Acest schimb de informații este destinat să contribuie la îndeplinirea misiunii de supraveghere a autorităților sau a organismelor în cauză.

În cazul în care informațiile provin de la un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate decât cu acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, exclusiv în scopurile pentru care respectivele autorități și-au dat acordul.

Articolul 27

Utilizarea informațiilor confidențiale

Autoritățile competente care, în temeiul articolelor 24 și 25, primesc informații confidențiale, nu le pot utiliza decât pentru exercitarea funcțiilor lor:

- (a) pentru a verifica dacă îndeplinesc condițiile de inițiere a activității de reasigurare și pentru a controla mai ușor condițiile de exercitare a acestei activități, în special în ceea ce privește provizioanele tehnice, marja de solvabilitate, organizarea administrativă și contabilă și mecanismele de control intern;
- (b) pentru aplicarea sancțiunilor;
- (c) în cadrul unei acțiuni administrative împotriva unei decizii a autorității competente sau

- (d) în cadrul acțiunilor în justiție inițiate în temeiul articolului 53 sau al dispozițiilor speciale prevăzute de prezenta directivă și de alte directive adoptate în sectorul asigurărilor și al reasigurărilor.

Articolul 28

Schimbul de informații cu alte autorități

(1) Articolele 24 și 27 nu împiedică schimbul de informații în interiorul unui stat membru în cazul în care există mai multe autorități competente în același stat membru sau între autoritățile competente ale mai multor state membre și:

- (a) autoritățile investite cu misiunea publică de supraveghere a instituțiilor de credit și a altor instituții financiare, precum și autoritățile responsabile pentru supravegherea piețelor financiare,
- (b) organismele care iau parte la procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și la alte proceduri similare și
- (c) persoanele responsabile pentru efectuarea auditului statutar al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și al altor instituții financiare,

în scopul îndeplinirii misiunii lor de supraveghere, nici transmiterea, către organismele responsabile pentru administrarea procedurilor obligatorii de lichidare sau a fondurilor de garantare, a informațiilor necesare pentru îndeplinirea funcției lor. Informațiile primite de autoritățile, organismele și persoanele menționate intră sub incidența secretului profesional prevăzut la articolul 24.

(2) Fără a aduce atingere articolelor 24-27, statele membre pot autoriza schimbul de informații între autoritățile competente și:

- (a) autoritățile responsabile de supravegherea organismelor care iau parte la procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și la alte proceduri similare sau
- (b) autoritățile responsabile de supravegherea persoanelor responsabile pentru efectuarea auditului statutar al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, al instituțiilor de credit, al întreprinderilor de investiții și al altor instituții financiare sau
- (c) actuarii independenți ai întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care exercită, în temeiul legii, o funcție de control asupra acestora, precum și organismele responsabile pentru supravegherea respectivilor actuari.

Statele membre care fac uz de opțiunea prevăzută la primul paragraf solicită cel puțin respectarea următoarelor condiții:

- (a) schimbul de informații este destinat să contribuie la îndeplinirea misiunii de supraveghere sau a funcției de control prevăzute la primul paragraf;
- (b) informațiile primite în acest cadru sunt reglementate de secretul profesional prevăzut la articolul 24;
- (c) în cazul în care informațiile provin de la un alt stat membru, ele nu pot fi divulgate decât cu acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, exclusiv în scopurile pentru care respectivele autorități și-au dat acordul.

Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei identitatea autorităților, a persoanelor sau a organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului alineat.

(3) Fără a aduce atingere articolelor 24-27, statele membre pot, în scopul de a consolida stabilitatea sistemului financiar, inclusiv integritatea acestuia, să autorizeze schimbul de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele responsabile, conform legii, pentru depistarea și investigarea cazurilor de încălcare a dreptului societăților comerciale.

Statele membre care fac uz de opțiunea prevăzută la primul paragraf solicită cel puțin respectarea următoarelor condiții:

- (a) schimbul de informații este destinat să contribuie la îndeplinirea misiunii prevăzute la primul paragraf;
- (b) informațiile primite în acest cadru sunt reglementate de secretul profesional prevăzut la articolul 24;
- (c) în cazul în care informațiile provin de la un alt stat membru, ele nu pot fi divulgate decât cu acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, exclusiv în scopurile pentru care respectivele autorități și-au dat acordul.

În cazul în care, într-un stat membru, autoritățile sau organismele prevăzute la primul paragraf își îndeplinesc misiunea de depistare sau de investigare făcând apel, având în vedere necesitatea unor competențe speciale, la anumite persoane împuternicite în acest scop și care nu sunt funcționari publici, posibilitatea de realizare a schimbului de informații prevăzută la primul paragraf poate fi extinsă și la aceste persoane în condițiile prevăzute la al doilea paragraf.

În scopul aplicării celui de-al doilea paragraf litera (c), autoritățile sau organismele menționate la primul paragraf comunică autorităților competente care au divulgat informațiile, identitatea și mandatul precis al persoanelor cărora le vor fi transmise.

Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei identitatea autorităților sau a organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului alineat.

Articolul 29

Transmiterea de informații băncilor centrale și autorităților monetare

Prezenta secțiune nu împiedică autoritățile competente să transmită băncilor centrale și altor organisme cu funcție similară, în calitatea lor de autorități monetare și, după caz, altor autorități publice responsabile pentru supravegherea sistemelor de plată, informațiile destinate să contribuie la îndeplinirea misiunii lor. Ea nici nu împiedică autoritățile sau organismele respective să comunice autorităților competente informațiile de care ar putea avea nevoie în sensul articolului 27.

Informațiile primite în acest context sunt reglementate de secretul profesional prevăzut de prezenta secțiune.

Articolul 30

Comunicarea de informații administrațiilor centrale responsabile pentru legislația financiară

Fără a aduce atingere articolelor 24 și 27, statele membre pot autoriza, în temeiul actelor cu putere de lege, comunicarea anumitor informații către alte departamente din administrațiile lor centrale responsabile pentru legislația referitoare la supravegherea instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a serviciilor de investiții și a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, precum și inspectorilor mandatați de departamentele respective.

Cu toate acestea, o astfel de comunicare nu poate avea loc decât în cazul în care acest lucru este necesar din motive de control profesional.

Statele membre prevăd, totuși, că informațiile primite în temeiul articolului 25 și al articolului 28 alineatul (1) și cele obținute prin intermediul verificărilor la fața locului prevăzute la articolul 16 nu pot în nici un caz să facă obiectul comunicărilor prevăzute la prezentul articol, cu excepția cazului în care există acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis sau al autorităților competente ale statului membru în care s-a efectuat verificarea la fața locului.

Secțiunea 4

Responsabilitățile auditorilor

Articolul 31

Responsabilitățile auditorilor

(1) Statele membre prevăd cel puțin că orice persoană autorizată în conformitate cu Directiva 84/253/CEE ⁽¹⁾, care desfășoară în cadrul unei întreprinderi de reasigurare misiunea menționată la articolul 51 din Directiva 78/660/CEE ⁽²⁾, la articolul 37 din Directiva 83/349/CEE sau la articolul 31 din Directiva 85/611/CEE ⁽³⁾ sau orice altă misiune legală, are obligația de a semnala de îndată autorităților competente orice fapt sau decizie referitoare la respectiva întreprindere, de care a luat cunoștință în exercițiul misiunii sale și care este de natură:

- (a) să constituie o încălcare de fond a actelor cu putere de lege și a actelor administrative care stabilesc condițiile de autorizare sau care reglementează, în mod special, desfășurarea activității întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare sau
- (b) să aducă atingere continuității de funcționare a întreprinderii de reasigurare sau
- (c) să conducă la refuzul de a certifica situația contabilă sau la emisiunea unor rezerve.

Persoana în cauză este obligată, de asemenea, să semnaleze faptele și deciziile de care a luat cunoștință în cadrul unei misiuni menționate la primul paragraf, exercitată într-o întreprindere care are o legătură strânsă – ce decurge dintr-o relație de control – cu întreprinderea de reasigurare în cadrul căreia persoana în cauză își realizează misiunea menționată anterior.

(1) A opta Directivă 84/253/CEE a Consiliului din 10 aprilie 1984 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat privind autorizarea persoanelor responsabile de controlul legal al documentelor contabile (JO L 126, 12.5.1984, p. 20).

(2) A patra Directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat privind conturile anuale ale anumitor tipuri de întreprinderi (JO L 222, 14.8.1978, p. 11), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2003/51/CE.

(3) Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 375, 31.12.1985, p. 3), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

(2) Divulgarea către autoritățile competente, de către persoanele autorizate în conformitate cu Directiva 84/253/CEE, a oricărui fapt sau a oricărei decizii relevante menționate la alineatul (1) din prezentul articol nu constituie o încălcare a vreunei restricții de divulgare de informații impuse prin contract sau printr-un act cu putere de lege sau act administrativ și nu creează nici un fel de responsabilitate pentru persoanele în cauză.

CAPITOLUL 2

Norme referitoare la provizioanele tehnice

Articolul 32

Constituirea de provizioane tehnice

(1) Statul membru de origine impune fiecărei întreprinderi de reasigurare să constituie provizioane tehnice adecvate pentru ansamblul activităților sale.

Valoarea respectivelor provizioane tehnice este determinată în conformitate cu normele stabilite de Directiva 91/674/CEE. După caz, statul membru de origine poate prevedea norme mai specifice, în conformitate cu articolul 20 din Directiva 2002/83/CE.

(2) Statele membre nu mențin și nici nu introduc sisteme de provizionare brută care impun constituirea activelor ca garanții de acoperire a provizioanelor pentru prime și cereri de despăgubire în curs, în cazul în care reasigurătorul este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu prezenta directivă sau o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu Directivele 73/239/CEE sau 2002/83/CE.

(3) În cazul în care autorizează acoperirea provizioanelor tehnice prin creanțe asupra unor reasigurători care nu sunt autorizați în temeiul prezentei directive sau prin creanțe asupra unor întreprinderi de asigurare care nu sunt autorizate în temeiul Directivelor 73/239/CEE sau 2002/83/CE, statul membru de origine stabilește condițiile de acceptare a respectivelor creanțe.

Articolul 33

Rezerve de egalizare

(1) Statul membru de origine impune oricărei întreprinderi de reasigurare care reasigură riscuri încadrate în clasa 14 enumerată la punctul (A) din anexa la Directiva 73/239/CEE să constituie o rezervă de egalizare pentru a compensa o pierdere tehnică sau o rată de despăgubire peste medie care ar putea apărea în clasa respectivă la sfârșitul fiecărui exercițiu financiar.

(2) Rezerva de egalizare pentru reasigurarea creditelor se calculează după anumite norme fixe de către statul membru de origine, în conformitate cu una dintre cele patru metode prezentate la punctul (D) din anexa la Directiva 73/239/CEE, metodele fiind considerate echivalente.

(3) Statul membru de origine poate exonera de obligația de constituire a unei rezerve de egalizare pentru reasigurarea creditelor întreprinderile de reasigurare în cazul cărora suma încasată din prime sau contribuții pentru clasa respectivă este mai mică de 4 % din încasările totale de prime sau contribuții și mai mică de 2 500 000 EUR.

(4) Statul membru de origine poate impune oricărei întreprinderi de reasigurare să constituie rezerve de egalizare în alte clase de risc decât cea a reasigurării creditelor. Respectivul rezerve de egalizare se calculează în conformitate cu anumite norme stabilite de statul membru de origine.

Articolul 34

Active reprezentative pentru provizioanele tehnice

(1) Statul membru de origine impune oricărei întreprinderi de reasigurare să investească activele care acoperă provizioanele tehnice și rezervele de egalizare menționate la articolul 33 în conformitate cu următoarele norme:

- (a) activele iau în considerare tipul de operațiuni efectuate de întreprinderea de reasigurare, în special de natura, cuantumul și durata cererilor de despăgubire estimate, de modul de garantare a cantității suficiente, a lichidității, securității, calității, randamentului și congruenței investițiilor sale;
- (b) întreprinderea de reasigurare urmărește ca activele să fie diversificate și repartizate corect și să permită întreprinderii să reacționeze în mod convenabil la fluctuațiile situației economice, în special la evoluția piețelor financiare și imobiliare sau la catastrofele majore. Întreprinderea evaluează efectul condițiilor de piață nereglementată asupra activelor sale și își diversifică activele astfel încât să reducă acest efect;
- (c) investițiile în active care nu sunt negociate pe o piață financiară reglementată sunt, în toate cazurile, menținute la niveluri prudente;

(d) investițiile în instrumente derivate sunt posibile în măsura în care contribuie la reducerea riscurilor legate de investiții sau în măsura în care permit o administrare eficientă a portofoliului. Sunt evaluate în mod prudent, ținându-se seama de activele subiacente, și sunt incluse în evaluarea activelor instituției. De asemenea, instituția evită să se expună în mod excesiv la riscurile legate de un partener contractual unic și la alte operațiuni derivate;

- (e) activele fac obiectul unei diversificări corecte, astfel încât să se evite importanța excesivă a unui singur activ, a unui singur emitent sau grup de întreprinderi, precum și acumularea de riscuri în portofoliu în ansamblul său. Investițiile în active emise de același emitent sau de emitenți care aparțin aceluiași grup nu trebuie să expună întreprinderea la o concentrare excesivă a riscurilor.

Statele membre pot decide să nu aplice cerințele menționate la litera (e) investițiilor în titluri emise de stat.

- (2) Statele membre nu impun întreprinderilor de reasigurare situate pe teritoriul lor să investească în anumite categorii precise de active.

- (3) Statele membre nu supun deciziile în materie de investiții ale unei întreprinderi de reasigurare situată pe teritoriul lor sau ale administratorului său de investiții nici unui tip de autorizație prealabilă și nici unor obligații de notificare sistematică.

- (4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), statul membru de origine poate, în cazul oricărei întreprinderi de reasigurare al cărei sediu social este situat pe teritoriul său, să stabilească următoarele norme cantitative, cu condiția ca acestea să fie justificate din punct de vedere prudential:

- (a) investițiile de provizioane tehnice brute în alte monede decât cele în care au fost constituite provizioanele tehnice ar trebui să se limiteze la 30 %;
- (b) investițiile de provizioane tehnice brute în acțiuni și în alte titluri negociabile tratate ca acțiuni, ca obligațiuni sau ca titluri de creanță care nu sunt negociate pe o piață reglementată ar trebui să se limiteze la 30 %;
- (c) statul membru de origine poate impune fiecărei întreprinderi de reasigurare să nu investească mai mult de 5 % din provizioanele sale tehnice brute în acțiuni și alte titluri negociabile tratate ca acțiuni, ca obligațiuni sau ca titluri de creanță și ca alte instrumente de pe piețele monetare și financiare ale aceleiași întreprinderi, și nu mai mult de 10 % din totalul provizioanelor sale tehnice brute în acțiuni și alte titluri negociabile tratate ca acțiuni, ca obligațiuni sau ca titluri de creanță și ca alte instrumente de pe piețele monetare și financiare ale unor întreprinderi care sunt membre ale aceluiași grup.

- (5) În plus, statul membru de origine stabilește norme mai detaliate care reglementează condițiile de utilizare a sumelor exigibile care provin de la un vehicul investițional, cum sunt activele reprezentând provizioane tehnice în conformitate cu prezentul articol.

CAPITOLUL 3

Norme referitoare la marja de solvabilitate și la fondul de garantare

Secțiunea 1

Marja de solvabilitate disponibilă

Articolul 35

Normă generală

Fiecare stat membru impune oricărei întreprinderi de reasigurare al cărei sediu social este situat pe teritoriul său să dispună, în orice moment, de o marjă de solvabilitate care să fie adecvată în ceea ce privește ansamblul activităților sale și cel puțin egală cu cerințele prezentei directive.

Articolul 36

Elemente eligibile

- (1) Marja de solvabilitate disponibilă este reprezentată de activele întreprinderii de reasigurare – libere de orice pasive previzibile și cu deducerea posturilor necorporale, inclusiv:
- (a) capitalul social vărsat sau, în cazul unei întreprinderi mutuale de reasigurare, fondul inițial vărsat efectiv, plus conturile membrilor întreprinderii care îndeplinesc simultan următoarele criterii:
- (i) actul constitutiv și statutul dispun că nu este posibilă efectuarea de plăți din respectivele conturi în favoarea membrilor întreprinderii decât cu condiția ca acest lucru să nu aibă drept efect scăderea marjei de solvabilitate disponibile sub nivelul cerut sau, după dizolvarea întreprinderii, cu condiția să fie reglate toate celelalte datorii ale întreprinderii;
- (ii) actul constitutiv și statutul dispun că, pentru orice plată menționată la punctul (i) și efectuată în alte scopuri decât rezilierea individuală a afilierii, autoritățile competente sunt anunțate cu cel puțin o lună în avans și pot, în acest termen, să interzică plata;

- (iii) dispozițiile relevante din actul constitutiv și din statut nu pot fi modificate decât după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun acestei modificări, fără să aducă atingere criteriilor enunțate la punctele (i) și (ii);
  - (b) rezervele legale și libere care nu corespund unor pasive de subscriere sau care nu sunt clasificate drept rezerve de egalizare;
  - (c) profitul sau pierderea reportate, cu deducerea dividendelor de plată.
- (2) Marja de solvabilitate disponibilă se reduce cu cuantumul acțiunilor proprii deținute direct de întreprinderea de reasigurare.
- (v) întreprinderi de investiții și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE ⁽¹⁾ și al articolului 2 alineatele (4) și (7) din Directiva 93/6/CEE ⁽²⁾;
  - (b) fiecare dintre elementele următoare, deținute de întreprinderea de reasigurare în ceea ce privește entitățile prevăzute la litera (a) în care deține o participație:
    - (i) instrumentele menționate la alineatul (4);
    - (ii) instrumentele menționate la articolul 27 alineatul (3) din Directiva 2002/83/CE;
    - (iii) creanțele și instrumentele subordonate menționate la articolul 35 și la articolul 36 alineatul (3) din Directiva 2000/12/CE.

Pentru întreprinderile de reasigurare care, în temeiul articolului 60 alineatul (1) litera (g) din Directiva 91/674/CEE, scotează sau reduc provizioanele lor tehnice pentru cereri de despăgubire plătibile în sectorul de asigurare generală pentru a ține seama de venitul obținut din investițiile realizate, marja de solvabilitate disponibilă este redusă cu diferența dintre provizioanele tehnice de dinainte de scontare sau reducere, astfel cum sunt menționate în anexa la conturi, și aceleași provizioane tehnice de după scontare sau reducere. Ajustarea se efectuează pentru toate riscurile enumerate la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, cu excepția claselor 1 și 2 enumerate la punctul A din respectiva anexă. Pentru alte clase decât 1 și 2 enumerate la punctul A din respectiva anexă, nu este necesară nici o ajustare în caz de scontare a anuităților incluse în provizioanele tehnice.

Pe lângă deducerile prevăzute la primul și al doilea paragraf, marja de solvabilitate disponibilă se reduce cu următoarele elemente:

- (a) participațiile pe care le deține întreprinderea de reasigurare în următoarele entități:
  - (i) întreprinderi de asigurare în sensul articolului 6 din Directiva 73/239/CEE, al articolului 4 din Directiva 2002/83/CE sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE;
  - (ii) întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 3 din prezenta directivă sau întreprinderi de reasigurare din țări terțe în sensul articolului 1 litera (l) din Directiva 98/78/CE;
  - (iii) holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;
  - (iv) instituții de credit și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatele (1) și (5) din Directiva 2000/12/CE;

În cazul în care se dețin temporar acțiuni într-o instituție de credit, o întreprindere de investiții, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, un holding de asigurare sau într-o altă instituție financiară în scopul unei operațiuni de asistență financiară care urmărește să reorganizeze și să salveze respectiva entitate, autoritățile competente pot prevedea derogări de la dispozițiile referitoare la deducerea enunțată la al treilea paragraf literele (a) și (b).

În locul deducerii elementelor menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b), pe care întreprinderea de reasigurare le deține în instituții de credit, în întreprinderi de investiții și în alte instituții financiare, statele membre pot autoriza întreprinderea în cauză să aplice *mutatis mutandis* metodele nr. 1, 2 și 3 menționate în anexa I la Directiva 2002/87/CE. Metoda nr. 1 (consolidare contabilă) se aplică numai cu condiția ca autoritățile competente să se declare mulțumite de administrarea integrată și de controlul intern al entităților care intră în perimetrul consolidării. Metoda aleasă este aplicată într-un mod constant în timp.

Statele membre pot dispune ca, în scopul calculării marjei de solvabilitate prevăzute de prezenta directivă, întreprinderile de reasigurare care fac obiectul unei supravegheri suplimentare în sensul Directivei 98/78/CE sau 2002/87/CE să nu fie obligate să deducă elementele menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b) pe care

⁽¹⁾ Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare (JO L 141, 11.6.1993, p. 27), directivă astfel cum a fost modificată ultima oară prin Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 93/6/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit (JO L 141, 11.6.1993, p. 1), directivă astfel cum a fost modificată ultima oară prin Directiva 2005/1/CE.

le dețin în instituții de credit, în întreprinderi de investiții, în întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, în holdinguri de asigurare sau în alte instituții financiare care fac, și ele, obiectul supravegherii suplimentare.

În scopul deducerii participațiilor menționată la prezentul alineat, orice participație este o participație în sensul articolului 1 litera (f) din Directiva 98/78/CE.

(3) Marja de solvabilitate disponibilă poate fi reprezentată, de asemenea:

(a) de acțiunile preferențiale cumulative și de împrumuturile subordonate care, până la un procent de 50 % din valoarea cea mai scăzută, fac obiectul cerinței de marjă de solvabilitate sau al marjei de solvabilitate disponibile, din care maximum 25 % este reprezentată de împrumuturi subordonate cu scadență fixă sau de acțiuni preferențiale cumulative cu durată determinată, cu condiția ca, în caz de faliment sau de lichidare a întreprinderii de reasigurare, să existe acorduri obligatorii în temeiul cărora împrumuturile subordonate sau acțiunile preferențiale ocupă un rang inferior celui corespunzător creanțelor tuturor celorlalți creditori și nu sunt rambursate decât după reglarea tuturor celorlalte datorii în curs în momentul respectiv.

De asemenea, împrumuturile subordonate îndeplinesc următoarele condiții:

- (i) se ține seama numai de fondurile vărsate efectiv;
- (ii) pentru împrumuturile cu scadență fixă, scadența inițială este stabilită la cel puțin cinci ani. Cu cel târziu un an înainte de scadență, întreprinderea de reasigurare supune spre aprobarea autorităților competente un plan care indică modul în care marja de solvabilitate disponibilă va fi menținută sau adusă la nivelul dorit la scadență, cu condiția ca valoarea împrumutului care intră în compoziția marjei de solvabilitate disponibile să nu fi fost redusă progresiv, pe durata a cel puțin celor cinci ani de dinainte de scadență. Autoritățile competente pot autoriza rambursarea anticipată a acestor fonduri, cu condiția ca întreprinderea de reasigurare emitentă să fi solicitat acest lucru și să nu existe riscul ca marja sa de solvabilitate disponibilă să scadă sub nivelul cerut;
- (iii) împrumuturile fără scadență fixă nu sunt rambursabile decât cu preaviz de cinci ani, cu excepția cazului în care nu mai sunt considerate o componentă a marjei de solvabilitate disponibile sau a cazului în care s-a solicitat în mod oficial acordul prealabil al autorităților competente pentru rambursarea lor anticipată. În acest din urmă caz,

întreprinderea de reasigurare informează autoritățile competente cu cel puțin șase luni înainte de data de rambursare prevăzută, indicându-le cuantumul marjei de solvabilitate disponibile și cel al cerinței de marjă de solvabilitate înainte și după respectiva rambursare. Autoritățile competente nu autorizează rambursarea decât în cazul în care nu există riscul ca marja de solvabilitate disponibilă a întreprinderii de reasigurare să scadă sub nivelul cerut;

- (iv) contractul de împrumut nu conține nici o clauză care să prevadă că, în anumite circumstanțe, altele decât lichidarea întreprinderii de reasigurare, datoria va trebui rambursată înainte de scadența convenită;
- (v) contractul de împrumut poate fi modificat numai după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun modificării în cauză;
- (b) de titlurile cu durată nedeterminată și de celelalte instrumente, inclusiv acțiunile preferențiale cumulative altele decât cele menționate la litera (a), până la 50 % din cuantumul cel mai mic dintre marja de solvabilitate disponibilă și cerința de marjă de solvabilitate, pentru totalul respectivelor titluri și al împrumuturilor subordonate menționate la litera (a), cu condiția ca acestea să îndeplinească următoarele condiții:
  - (i) nu pot fi rambursate la inițiativa purtătorului sau fără acordul prealabil al autorităților competente;
  - (ii) contractul de emisiune oferă întreprinderii de reasigurare posibilitatea de a amâna plata dobânzii aferente împrumutului;
  - (iii) creanțele creditorului asupra întreprinderii de reasigurare sunt complet secundare față de cele ale tuturor creditorilor nesubordonați;
  - (iv) documentele care reglementează emisiunea de titluri prevăd capacitatea datoriei și a dobânzilor neplătite de a absorbi pierderile, permițând în același timp întreprinderii de reasigurare să-și continue activitățile;
  - (v) se ține seama numai de sumele efectiv plătite.
- (4) La cererea și cu justificarea furnizată de întreprinderea de reasigurare autorităților competente din statul său membru de origine și cu acordul acestora, marja de solvabilitate disponibilă poate fi reprezentată, de asemenea:
  - (a) de jumătate din cota nevărsată din capitalul social sau din fondul inițial, de îndată ce partea eliberată atinge 25 % din capitalul sau fondul respectiv, până la 50 % din cuantumul cel mai mic dintre marja de solvabilitate disponibilă și cerința de marjă de solvabilitate;

(b) în cazul societăților mutuale sau de tip mutual cu contribuții variabile care acoperă riscuri generale, de orice creanțe pe care acestea le au asupra membrilor lor în timpul exercițiului financiar curent, până la o jumătate din diferența dintre cuantumul maxim al contribuțiilor și contribuțiile efective cerute. Totuși, aceste creanțe nu pot reprezenta mai mult de 50 % din cuantumul cel mai mic dintre marja de solvabilitate disponibilă și cerința de marjă de solvabilitate. Autoritățile naționale competente stabilesc orientările care enunță condițiile în care pot fi acceptate contribuțiile suplimentare;

(c) de orice rezerve nete latente care provin din evaluarea posturilor de active, în măsura în care aceste rezerve nete latente nu au un caracter excepțional.

(5) De asemenea, în cazul reasigurării de viață, la cererea și cu justificarea furnizată de întreprinderea de reasigurare autorităților competente din statul său membru de origine și cu acordul acestora, marja de solvabilitate disponibilă poate fi reprezentată, de asemenea:

(a) până la 31 decembrie 2009, de o sumă egală cu 50 % din profiturile viitoare ale întreprinderii, însă fără să depășească 25 % din cuantumul cel mai mic din marja de solvabilitate disponibilă și cerința de marjă de solvabilitate. Cuantumul profiturilor viitoare se obține înmulțind profitul anual estimat cu un factor care corespunde duratei reziduale medii a contractelor. Factorul utilizat nu poate fi mai mare de 6. Profitul anual estimat nu depășește media aritmetică a profiturilor realizate în cursul ultimelor cinci exerciții financiare în cadrul activităților enumerate la articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2002/83/CE.

Autoritățile competente nu pot accepta includerea acestor valori în marja de solvabilitate disponibilă decât în cazul în care:

- (i) li se prezintă un raport actuarial, care confirmă probabilitatea apariției respectivelor profituri în viitor și
  - (ii) cota din profiturile viitoare care corespunde valorilor nete latente menționate la alineatul (4) litera (c) nu a fost încă luată în considerare;
- (b) în caz de neaplicare a procedurii Zillmer sau în cazul unei aplicări a procedurii care nu atinge încărcarea pentru costuri de achiziție incluse în primă, diferența dintre provizionul matematic nediminuat prin procedeu Zillmer sau diminuat parțial prin procedeu Zillmer și un provizion matematic diminuat prin procedeu Zillmer cu procentul aferent costurilor de achiziție incluse în primă. Totuși, această sumă nu poate depăși 3,5 % din suma diferențelor dintre capitalurile „viață” în cauză și provizioanele matematice pentru

ansamblul contractelor în care este posibilă diminuarea prin procedeu Zillmer. Diferența se reduce, eventual, cu valoarea tuturor costurilor de achiziție neamortizate înregistrate ca active.

(6) Modificările care trebuie aduse alineatelor (1)-(5) din prezentul articol pentru a ține seama de evoluțiile care justifică o adaptare tehnică a elementelor care pot alcătui marja de solvabilitate disponibilă se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 55 alineatul (2).

Secțiunea 2

Marja de solvabilitate minimă

Articolul 37

Marja de solvabilitate minimă pentru activitățile de reasigurare generală

(1) Marja de solvabilitate minimă se determină fie pe baza valorii anuale a primelor sau contribuțiilor, fie a costului mediu al cererilor de despăgubire pentru ultimele trei exerciții financiare.

Cu toate acestea, în cazul în care întreprinderea de reasigurare acoperă în mod esențial unul sau mai multe dintre riscurile de credit, de furtună, de grindină sau îngheț, perioada de referință pentru costul mediu al cererilor de despăgubire corespunde ultimelor șapte exerciții financiare.

(2) Sub rezerva articolului 40, marja de solvabilitate minimă este egală cu cel mai ridicat dintre cele două rezultate indicate la alineatele (3) și (4) din prezentul articol.

(3) Baza de calcul a primelor se determină utilizând valoarea cea mai ridicată a primelor sau contribuțiilor brute emise ori a primelor sau contribuțiilor brute încasate.

Pentru clasele 11, 12 și 13 prevăzute la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE primele sau contribuțiile se majorează cu 50 %.

Primele sau contribuțiile aferente altor clase decât clasele 11, 12 și 13 enumerate la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE pot face obiectul unei majorări de până la 50 %, în cazul unor operațiuni sau tipuri de contracte de reasigurare specifice, pentru a ține seama de acest specific, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 55 alineatul (2) din prezenta directivă. Primele sau contribuțiile emise în cadrul activităților de reasigurare în cursul ultimului exercițiu financiar, inclusiv costurile auxiliare acestor prime sau contribuții, se însumează.

Din această sumă se deduce valoarea totală a primelor sau contribuțiilor anulate în cursul ultimului exercițiu financiar, precum și valoarea totală a impozitelor și taxelor aferente primelor sau contribuțiilor ce compun agregatul.

Valoarea astfel obținută se împarte în două tranșe: o primă tranșă cu o valoare de până la 50 de milioane EUR și o a doua tranșă corespunzătoare surplusului. Frațiunile ce corespund procentelor de 18 % și, respectiv, de 16 % din aceste tranșe se calculează și se adună.

Suma obținută se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții financiare, dintre valoarea cererilor de despăgubire ce rămâne în sarcina întreprinderii de reasigurare, după deducerea sumelor recuperabile în temeiul retrocesiunii, și cuantumul brut al cererilor de despăgubire. Acest raport nu poate fi, în nici un caz, mai mic de 50 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de reasigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 se pot, de asemenea, deduce ca retrocesiune.

Cu aprobarea autorităților competente, se pot utiliza metode statistice pentru repartizarea primelor sau a contribuțiilor.

(4) Baza cererilor de despăgubire se calculează după cum urmează, utilizând, pentru clasele 11, 12 și 13 prevăzute la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, cererile de despăgubire, provizioanele și recuperările majorate cu 50 %.

Cererile de despăgubire, provizioanele și recuperările aferente altor clase decât clasele 11, 12 și 13 prevăzute la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE pot face obiectul unei majorări de până la 50 %, în cazul unor operațiuni sau tipuri de contracte de reasigurare specifice, pentru a ține seama de acest specific, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 55 alineatul (2) din prezenta directivă.

Cuantumurile cererilor de despăgubire plătite în cursul perioadelor prevăzute la alineatul (1), fără deducerea cererilor de despăgubire rămase în sarcina retrocesionarilor, se însumează.

La această sumă se adaugă valoarea provizioanelor pentru plata cererilor de despăgubire constituite la sfârșitul ultimului exercițiu financiar.

Din această sumă se deduce valoarea recuperărilor încasate în cursul perioadelor prevăzute la alineatul (1).

Din suma restantă se deduce valoarea provizioanelor pentru plata cererilor de despăgubire constituite la începutul celui de-al doilea exercițiu financiar anterior ultimului exercițiu inventariat. În cazul în care perioada de referință prevăzută la alineatul (1) este de șapte ani, suma ce trebuie dedusă este valoarea provizioanelor pentru plata cererilor de despăgubire constituite la începutul celui de-al șaselea exercițiu financiar anterior ultimului exercițiu inventariat.

În conformitate cu perioada de referință prevăzută la alineatul (1), o treime sau o șepțime din suma obținută se împarte în două tranșe: o primă tranșă este de până la 35 milioane EUR și a doua

corespunde surplusului. Frațiunile ce corespund procentelor de 26 % și, respectiv, de 23 % din aceste tranșe se calculează și se adună.

Suma obținută se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții financiare, dintre valoarea cererilor de despăgubire ce rămâne în sarcina întreprinderii, după deducerea sumelor recuperabile în temeiul retrocesiunii, și suma brută a cererilor de despăgubire. Acest raport nu poate fi, în nici un caz, mai mic de 50 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de reasigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 se pot, de asemenea, deduce ca retrocesiune.

Cu aprobarea autorităților competente, se pot utiliza metode statistice pentru repartizarea cererilor de despăgubire, provizioanelor și recuperărilor.

(5) În cazul în care marja de solvabilitate, astfel cum a fost calculată la alineatele (2), (3) și (4), este mai mică decât marja de solvabilitate minimă din exercițiul financiar precedent, marja de solvabilitate minimă este cel puțin egală cu cea din exercițiul precedent, înmulțită cu raportul dintre valoarea provizioanelor tehnice pentru cererile de despăgubire la sfârșitul ultimului exercițiu și valoarea acestora la începutul ultimului exercițiu financiar. În aceste calcule, provizioanele tehnice se calculează prin deducerea retrocesiunii, însă raportul nu poate fi niciodată mai mare decât 1.

(6) Frațiunile aplicabile tranșelor prevăzute la alineatul (3) al cincilea paragraf și la alineatul (4) al șaptelea paragraf se reduc fiecare la o treime în ceea ce privește reasigurarea asigurării de sănătate gestionată în conformitate cu o tehnică similară celei a asigurării de viață, în cazul în care:

- (a) primele percepute se calculează pe baza unor tabele de mortalitate în conformitate cu metodele matematice aplicate în materie de asigurare generală;
- (b) se constituie un provizion pentru vârstă;
- (c) se percepe un supliment de primă pentru a constitui o marjă de siguranță de o valoare corespunzătoare;
- (d) asigurătorul poate denunța contractul înainte de încheierea celui de-al treilea an de asigurare;
- (e) contractul prevede posibilitatea de a crește primele sau de a reduce plățile, chiar pentru contractele în curs.

Articolul 38

Marja de solvabilitate minimă pentru activitățile de reasigurare de viață

(1) Marja de solvabilitate minimă aplicabilă activităților de reasigurare de viață se determină în conformitate cu articolul 37.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1) din prezentul articol, statul membru de origine poate prevedea că, pentru reasigurarea claselor de asigurare prevăzute la articolul 2 punctul 1 litera (a) din Directiva 2002/83/CE, în legătură cu fonduri de investiții sau contracte de participare, și pentru operațiunile prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (b) și la articolul 2 alineatul 2 literele (b)-(e) din Directiva 2002/83/CE, marja de solvabilitate minimă se determină în conformitate cu articolul 28 din Directiva 2002/83/CE.

Articolul 39

Marja de solvabilitate minimă aplicabilă unei întreprinderi de reasigurare care practică simultan reasigurarea de viață și generală

(1) Statul membru de origine solicită oricărei întreprinderi de reasigurare ce practică simultan reasigurarea de viață și generală să dețină o marjă de solvabilitate disponibilă egală cu suma totală a marjelor de solvabilitate minime aplicabile respectiv activităților de reasigurare de viață și generală, calculate în conformitate cu articolele 37 și, respectiv, 38.

(2) În cazul în care marja de solvabilitate disponibilă nu atinge nivelul stabilit la alineatul (1) din prezentul articol, autoritățile competente aplică măsurile prevăzute la articolele 42 și 43.

Secțiunea 3

Fondul de garanție

Articolul 40

Valoarea fondului de garanție

(1) Fondul de garanție este format dintr-o treime din marja de solvabilitate minimă, astfel cum a fost definită la articolele 37, 38 și 39. Se compune din elementele enumerate la articolul 36 alineatele (1), (2) și (3) și, cu acordul autorităților competente ale statului membru de origine, la articolul 36 alineatul (4) litera (c).

(2) Fondul de garanție este de minimum 3 milioane EUR.

Orice stat membru poate prevedea că, în cazul întreprinderilor de reasigurare captive, fondul minim de garanție nu poate fi mai mic de 1 milion EUR.

Articolul 41

Revizuirea valorii fondului de garanție

(1) Sumele în euro prevăzute la articolul 40 alineatul (2) se revizuiesc în fiecare an, începând din 10 decembrie 2007, în func-

ție de evoluția indicelui european al prețurilor de consum publicat de Eurostat pentru toate statele membre.

Adaptările sunt automate și se derulează în conformitate cu procedura următoare: valoarea de bază în euro este mărită cu procentul de variație a indicelui menționat anterior pentru perioada cuprinsă între intrarea în vigoare a prezentei directive și data revizuirii, apoi se rotunjește în sus până la cel mai apropiat multiplu de 100 000 EUR.

În cazul în care variația de la ultima adaptare este mai mică de 5 %, sumele nu se adaptează.

(2) Comisia informează în fiecare an Parlamentul European și Consiliul cu privire la revizuirea și sumele adaptate prevăzute la alineatul (1).

CAPITOLUL 4

Întreprinderi de reasigurare aflate în dificultate sau într-o situație ilegală și retragerea autorizației

Articolul 42

Întreprinderi de reasigurare aflate în dificultate

(1) În cazul în care o întreprindere de reasigurare nu respectă articolul 32, autoritățile competente ale statului său membru de origine îi pot interzice să dispună în mod liber de activele sale, după ce au informat cu privire la intenția lor autoritățile competente ale statelor membre gazdă.

(2) Pentru a restabili situația financiară a unei întreprinderi de reasigurare a cărei marjă de solvabilitate nu mai atinge valoarea minimă stabilită la articolele 37, 38 și 39, autoritățile competente ale statului membru de origine solicită să le fie prezentat spre aprobare un plan de redresare.

În împrejurări excepționale, în cazul în care autoritățile competente consideră că situația financiară a întreprinderii de reasigurare va continua să se deterioreze, acestea pot, de asemenea, să-i restrângă sau să-i interzică posibilitatea de a dispune liber de activele sale. Respectivul autorități competente informează autoritățile celorlalte state membre pe teritoriul cărora întreprinderea de reasigurare își exercită activitatea cu privire la orice măsură adoptată, iar acestea din urmă adoptă, la cererea lor, aceleași măsuri.

(3) În cazul în care marja de solvabilitate scade sub nivelul fondului de garanție definit la articolul 40, autoritățile competente ale statului membru de origine solicită întreprinderii de reasigurare să le prezinte spre aprobare un plan de finanțare pe termen scurt.

Acestea pot, de asemenea, să restrângă sau să interzică libera dispunere de activele întreprinderii de reasigurare. Respectivul autorități competente informează autoritățile tuturor celorlalte state membre, iar acestea din urmă adoptă, la cererea lor, aceleași măsuri.

(4) Fiecare stat membru adoptă dispozițiile necesare pentru a fi în măsură, în conformitate cu legislația sa internă, să interzică libera dispunere de activele situate pe teritoriul său, în cazul în care statul membru de origine a întreprinderii de reasigurare cere acest lucru în cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3). Statul membru de origine desemnează activele ce trebuie să facă obiectul acestor măsuri.

Articolul 43

Programul de redresare financiară

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențe prin care pot solicita întreprinderilor de reasigurare un program de redresare financiară, atunci când consideră că este compromisă respectarea obligațiilor ce decurg din contractele de reasigurare.

(2) Programul de redresare financiară cuprinde cel puțin, pentru cele trei exerciții financiare viitoare, o descriere detaliată a elementelor următoare sau documentele justificative aferente:

- (a) o estimare a cheltuielilor de gestionare, în special cheltuieli generale curente și comisioane;
- (b) un plan care stabilește în detaliu estimările de venit și cheltuieli pentru acceptările de reasigurare și cesiunile de reasigurare;
- (c) un bilanț previzional;
- (d) o estimare a resurselor financiare propuse pentru acoperirea angajamentelor și a marjei de solvabilitate minime;
- (e) politica generală în materie de retrocesiune.

(3) În cazul în care situația financiară a unei întreprinderi de reasigurare se deteriorează și obligațiile sale contractuale sunt amenințate, statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a solicita respectivei întreprinderi o marjă de solvabilitate mai mare, pentru a fi în măsură să îndeplinească cerințele de solvabilitate cât mai repede posibil. Nivelul acestei marje de solvabilitate minime ridicate se

determină în funcție de programul de redresare financiară menționat la alineatul (1).

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a reevalua descrescător toate elementele care se califică pentru marja de solvabilitate disponibilă, în special în cazul în care a avut loc o schimbare semnificativă a valorii de piață a elementelor în cauză de la încheierea exercițiului financiar anterior.

(5) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a diminua, pe baza retrocesiunii, reducerea marjei de solvabilitate minime, determinate în conformitate cu articolele 37, 38 și 39, în cazul în care:

- (a) natura sau calitatea contractelor de retrocesiune a evoluat substanțial începând cu ultimul exercițiu financiar;
- (b) contractele de retrocesiune nu prevăd nici un transfer de risc sau transfer limitat.

(6) În cazul în care autoritățile competente au cerut întreprinderii de reasigurare să prezinte un program de redresare financiară în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, acestea se abțin de la emiterea unui certificat în conformitate cu articolul 18, atât timp cât consideră că respectarea obligațiilor ce decurg din contractele de reasigurare este compromisă în sensul alineatului (1) în cauză.

Articolul 44

Retragerea autorizației

(1) Autorizația acordată unei întreprinderi de reasigurare de autoritățile competente ale statului membru de origine al întreprinderii poate fi retrasă de autoritățile în cauză, în cazul în care întreprinderea respectivă:

- (a) nu utilizează autorizația în termen de douăsprezece luni, renunță la aceasta în mod explicit sau încetează să își mai desfășoare activitatea pentru o perioadă mai mare de șase luni, cu excepția cazului în care statul membru în cauză prevede caducitatea autorizației în astfel de cazuri;
- (b) nu mai îndeplinește condițiile de inițiere a activității de reasigurare;
- (c) nu a fost în măsură, în perioada alocată, să ia măsurile specificate în planul de redresare sau în planul de finanțare menționate la articolul 42;

(d) își încalcă grav obligațiile care îi revin pe baza reglementărilor sub incidența cărora se află.

În cazul retragerii sau al caducității autorizației, autoritățile competente ale statului membru de origine informează autoritățile competente ale celorlalte state membre în consecință și acestea iau

măsurile adecvate pentru a împiedica întreprinderea de reasigurare în cauză să demareze noi operațiuni pe teritoriile lor, fie pe baza libertății de stabilire, fie pe baza libertății de a presta servicii.

(2) Orice decizie de a retrage o autorizație trebuie motivată cu precizie și trebuie adusă la cunoștința întreprinderii de reasigurare în cauză.

TITLUL IV

DISPOZIȚII PRIVIND REASIGURAREA FINITĂ ȘI VEHICULELE INVESTIȚIONALE

Articolul 45

Reasigurarea „finită”

(1) Statul membru de origine poate adopta dispoziții specifice pentru exercitarea activităților de reasigurare „finită” în următoarele domenii:

- condiții obligatorii ce trebuie incluse în toate contractele încheiate;
- proceduri administrative și contabile solide, mecanisme de control intern adecvate și cerințe în materie de gestionare a riscurilor;
- cerințe în domeniul contabil, prudențial și al informațiilor statistice;
- stabilirea unor provizioane tehnice pentru a garanta adecvarea, fiabilitatea și obiectivitatea acestora;
- investiții de active ce acoperă provizioanele tehnice, astfel încât să se garanteze că se ține seama de tipul de operațiuni efectuate de întreprinderea de reasigurare și, în special, de natura, valoarea și durata cererilor de despăgubire așteptate, pentru a garanta suficiența, lichiditatea, securitatea, rentabilitatea și congruența activelor sale;
- norme privind marja de solvabilitate disponibilă, marja de solvabilitate solicitată și fondul minim de garanție pe care trebuie să le dețină întreprinderea de reasigurare pentru activități de reasigurare „finită”.

(2) În scopul transparenței, statele membre comunică fără întârziere Comisiei textul tuturor măsurilor de drept intern adoptate în sensul alineatului (1).

Articolul 46

Vehicule investiționale

(1) În cazul în care un stat membru decide să autorizeze stabilirea pe propriul teritoriu a unor vehicule investiționale în sensul prezentei directive, acesta impune autorizarea oficială prealabilă a acestora.

(2) Statul membru în care este stabilit vehiculul investițional adoptă condițiile în care se efectuează activitățile unei astfel de entități juridice. În special, statul membru respectiv adoptă norme în următoarele domenii:

- sfera de aplicare a autorizației;
- condiții obligatorii ce trebuie incluse în toate contractele încheiate;
- buna reputație și calificările profesionale adecvate ale persoanelor care gestionează vehiculul investițional;
- cerințe adaptate și corespunzătoare pentru acționarii și asociații ce dețin o participație calificată în vehiculul investițional;
- proceduri administrative și contabile solide, mecanisme de control intern adecvate și cerințe în materie de gestionare a riscurilor;

- cerințe în domeniul contabil, prudențial și al informațiilor statistice;
- norme privind cerințele de solvabilitate ale vehiculelor investiționale.

(3) În scopul transparenței, statele membre comunică fără întârziere Comisiei textul tuturor măsurilor de drept intern adoptate în sensul alineatului (2).

TITLUL V

DISPOZIȚII PRIVIND LIBERTATEA DE STABILIRE ȘI LIBERTATEA DE A PRESTA SERVICII

Articolul 47

Întreprinderi de reasigurare care nu respectă dispozițiile legale

(1) În cazul în care autoritățile competente ale unui stat membru de destinație constată că o întreprindere de reasigurare ce are o sucursală sau își desfășoară activitatea în temeiul libertății de a presta servicii pe teritoriul respectivului stat membru nu respectă normele de drept intern care îi sunt aplicabile, ele invită întreprinderea în cauză să pună capăt acestei situații ilegale. În paralel, autoritățile în cauză informează autoritățile competente ale statului membru de origine cu privire la aceasta.

În cazul în care, în ciuda măsurilor adoptate de autoritățile competente ale statului membru de origine sau deoarece respectivele măsuri se dovedesc inadecvate, întreprinderea de reasigurare încalcă în continuare normele aplicabile în statul membru de destinație, respectivul stat poate, după ce a informat autoritățile competente ale statului membru de origine, să adopte măsuri adecvate pentru a preveni sau sancționa noi nereguli, în măsura în care acest lucru este absolut necesar, împiedicând întreprinderea de

reasigurare să încheie în continuare noi contracte de reasigurare pe teritoriul său. Statele membre se asigură că este posibil, pe teritoriul propriu, să se elibereze întreprinderilor de reasigurare documentele juridice necesare pentru respectivele măsuri.

(2) Orice măsură adoptată în conformitate cu alineatul (1) și care cuprinde sancțiuni sau restricții pentru desfășurarea activității de reasigurare trebuie motivată în mod corespunzător și notificată întreprinderii de reasigurare în cauză.

Articolul 48

Lichidarea

În caz de lichidare a unei întreprinderi de reasigurare, angajamentele ce rezultă din contractele subscrise printr-o sucursală sau în temeiul libertății de a presta servicii sunt executate în același mod ca angajamentele ce rezultă din celelalte contracte de reasigurare ale respectivei întreprinderi.

TITLUL VI

ÎNTEPRINDERI DE REASIGURARE CU SEDIUL SOCIAL ÎN AFARA COMUNITĂȚII ȘI CARE ÎȘI DESFĂȘOARĂ ACTIVITATEA DE REASIGURARE ÎN COMUNITATE

Articolul 49

Principiul și condițiile de desfășurare a activității de reasigurare

Nici un stat membru nu aplică întreprinderilor de reasigurare cu sediul social în afara Comunității și care își demarează sau desfășoară activitatea de reasigurare pe teritoriul său, dispoziții care induc un tratament mai favorabil decât cel rezervat întreprinderilor de reasigurare cu sediul social pe propriul teritoriu.

Articolul 50

Acorduri cu țări terțe

(1) Comisia poate prezenta propuneri Consiliului în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe privind modalitățile de exercitare a supravegherii suplimentare în ceea ce privește:

- (a) întreprinderile de reasigurare cu sediul social într-o țară terță și care desfășoară o activitate de reasigurare în Comunitate;

(b) întreprinderile de reasigurare cu sediul social în Comunitate și care desfășoară o activitate de reasigurare într-o țară terță.

(2) Acordurile prevăzute la alineatul (1) vizează în special garanțarea, sub rezerva echivalenței reglementării prudențiale, a accesului efectiv al întreprinderilor de reasigurare la piața fiecărei părți contractante, precum și a recunoașterii reciproce a normelor și practicilor prudențiale privind reasigurarea. Respectivul acorduri vizează, de asemenea, să permită:

(a) autorităților competente ale statelor membre să obțină informațiile necesare pentru supravegherea întreprinderilor de

reasigurare cu sediul social în Comunitate și care își desfășoară activitatea pe teritoriul țărilor terțe în cauză;

(b) autorităților competente ale țărilor terțe în cauză să obțină informațiile necesare pentru supravegherea întreprinderilor de reasigurare cu sediul social pe teritoriul lor și care își desfășoară activitatea în Comunitate.

(3) Fără a aduce atingere articolului 300 alineatele (1) și (2) din tratat, Comisia, asistată de Comitetul european al asigurărilor și pensiilor profesionale, examinează rezultatul negocierilor prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol și situația ce decurge din aceasta.

TITLUL VII

FILIALE ALE UNEI ÎNTRINDERI-MAMĂ CARE ÎNTRĂ SUB INCIDENȚA LEGISLAȚIEI UNEI ȚĂRI TERȚE ȘI ACHIZIȚIA DE PARTICIPAȚII DE CĂTRE O ASTFEL DE ÎNTRINDERE-MAMĂ

Articolul 51

Informarea Comisiei de către statele membre

Autoritățile competente ale statelor membre informează Comisia și autoritățile competente ale celorlalte state membre cu privire la:

(a) orice autorizare a unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă care intră sub incidența legislației unei țări terțe;

(b) orice achiziție a unei participații de către o astfel de întreprindere-mamă într-o întreprindere de reasigurare din Comunitate, care ar face din aceasta filiala sa.

În cazul în care autorizația prevăzută la litera (a) se acordă unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă ce intră sub incidența legislației unei țări terțe, structura grupului este precizată în informarea pe care autoritățile competente o adresează Comisiei.

Articolul 52

Tratamentul rezervat de țările terțe întreprinderilor de reasigurare comunitare

(1) Statele membre informează Comisia cu privire la dificultățile de ordin general cu care se confruntă întreprinderile lor de reasi-

gurare pentru a se stabili și a opera într-o țară terță sau a-și desfășura activitatea într-o țară terță.

(2) Comisia întocmește periodic un raport de evaluare a tratamentului rezervat, în sensul alineatului (3), întreprinderilor de reasigurare din Comunitate în țările terțe, în ceea ce privește stabilirea acestora în respectivele țări, achiziția de participații în întreprinderi de reasigurare din aceste țări, desfășurarea activității acestora atunci când se stabilesc în țările terțe în cauză, precum și prestarea transfrontalieră de servicii de reasigurare din Comunitate spre aceste țări. Comisia transmite respectivul raport Consiliului, însoțit, după caz, de propuneri sau recomandări adecvate.

(3) În cazul în care Comisia constată, fie pe baza rapoartelor prevăzute la alineatul (2), fie pe baza altor informații, că o țară terță nu acordă întreprinderilor de reasigurare ale Comunității un acces efectiv la piață, Comisia poate prezenta Consiliului recomandări în vederea obținerii unui mandat corespunzător pentru negocierea unui acces mai bun al întreprinderilor de reasigurare din Comunitate la această piață terță.

(4) Măsurile adoptate în conformitate cu prezentul articol trebuie să respecte obligațiile ce revin Comunității în temeiul unor acorduri internaționale, în special acordurile încheiate în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului.

TITLUL VIII

ALTE DISPOZIȚII

Articolul 53

Dreptul de cale de atac jurisdicțională

Statele membre se asigură că deciziile adoptate în ceea ce privește o întreprindere de reasigurare în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative de aplicare a prezentei directive pot face obiectul unei căi de atac jurisdicționale.

Articolul 54

Cooperare între statele membre și Comisie

(1) Statele membre colaborează între ele în vederea facilitării supravegherii reasigurării în Comunitate, precum și a aplicării prezentei directive.

(2) Comisia și autoritățile competente ale statelor membre colaborează strâns pentru a facilita supravegherea reasigurării în Comunitate și examinarea dificultăților care ar putea apărea în aplicarea prezentei directive.

Articolul 55

Comitologie

(1) Comisia este asistată de Comitetul european pentru asigurări și pensii profesionale.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, cu respectarea dispozițiilor articolului 8 din respectiva decizie.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE este stabilită la trei luni.

(3) Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

Articolul 56

Măsuri de punere în aplicare

Măsurile de punere în aplicare ale prezentei directive, expuse în continuare, se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 55 alineatul (2):

- (a) extinderea listei formelor juridice prevăzute în anexa I;
- (b) clarificarea elementelor constitutive ale marjei de solvabilitate, enumerate la articolul 36, pentru a ține seama de crearea noilor instrumente financiare;
- (c) majorarea, cu până la 50 %, a sumelor primelor sau cererilor de despăgubire utilizate pentru calcularea marjei de solvabilitate minime prevăzute la articolul 37 alineatele (3) și (4), în alte clase decât clasele 11, 12 și 13 prevăzute la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, în cazul operațiunilor sau al unor tipuri de contracte de reasigurare specifice, pentru a ține seama de acest specific;
- (d) modificarea valorii minime a fondului de garanție prevăzut la articolul 40 alineatul (2) pentru a ține seama de evoluțiile economice și financiare;
- (e) clarificarea definițiilor enunțate la articolul 2 pentru a asigura o aplicare uniformă a prezentei directive în întreaga Comunitate.

TITLUL IX

MODIFICAREA DIRECTIVELOR ÎN VIGOARE

Articolul 57

Modificarea Directivei 73/239/CEE

„(1) Autoritățile competente ale celui alt stat membru în cauză sunt consultate înainte de acordarea autorizației întreprinderii de asigurare generală care este:

- (a) o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv sau
- (b) o filială a întreprinderii-mamă a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv sau

Directiva 73/239/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 12a, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

(c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, ce controlează o întreprindere de asigurare sau de reasigurare autorizată în statul membru respectiv.

(2) Autoritățile competente ale unui stat membru în cauză responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de investiții sunt consultate înainte de acordarea unei autorizații unei întreprinderi de asigurare generală care este:

(a) o filială a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în Comunitate sau

(b) o filială a întreprinderii-mamă a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în Comunitate sau

(c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, ce controlează o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată în Comunitate.”

2. La articolul 13 alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Statul membru de origine a întreprinderii de asigurare nu poate refuza un contract de reasigurare încheiat de aceasta cu o întreprindere de reasigurare autorizată, în conformitate cu Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea (*) sau cu o altă întreprindere de asigurare autorizată, în conformitate cu prezenta directivă sau cu Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață (**), din motive direct legate de soliditatea financiară a respectivei întreprinderi de reasigurare sau a acestei alte întreprinderi de asigurare.

(*) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.

(**) JO L 345, 19.12.2002, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima oară prin Directiva 2005/1/CE (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).”

3. La articolul 15, alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Statul membru de origine solicită fiecărei întreprinderi de asigurare ca provizioanele sale tehnice și rezervele sale de egalizare prevăzute la articolul 15a din prezenta directivă să fie reprezentate de active congruente în conformitate cu articolul 6 din Directiva 88/357/CEE. În ceea ce privește riscurile situate în Comunitate, respectivele active trebuie localizate pe teritoriul acesteia. Statele membre nu impun întreprinderi-

lor de asigurare să își localizeze activele într-un anumit stat membru. Cu toate acestea, statul membru de origine poate autoriza o relaxare a normelor referitoare la localizarea activelor.

(3) Statele membre nu rețin și nu introduc, în scopul constituirii provizioanelor tehnice, un sistem de provizionare brută care impune constituirea activelor ca garanții de acoperire a provizioanelor pentru prime neîncasate și pentru cereri de despăgubire plătibile de către reasigurător, în cazul în care reasigurătorul este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2005/68/CE sau o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu prezenta directivă sau cu Directiva 2002/83/CE.

În cazul în care autorizează reprezentarea provizioanelor tehnice prin creanțe asupra unui reasigurător care nu este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2005/68/CE și nici o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu prezenta directivă sau cu Directiva 2002/83/CE, statul membru de origine stabilește condițiile de acceptare a respectivelor creanțe.”

4. La articolul 16, alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(a) la primul paragraf, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) rezervele (legale și libere) care nu corespund angajamentelor sau care nu sunt clasificate ca rezerve de egalizare;”;

(b) la al patrulea paragraf, partea introductivă și litera (a) se înlocuiesc cu următorul text:

„Marja de solvabilitate disponibilă se micșorează, de asemenea, cu următoarele elemente:

(a) participațiile deținute de întreprinderea de asigurare în:

— întreprinderi de asigurare în sensul articolului 6 din prezenta directivă, al articolului 4 din Directiva 2002/83/CE sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului;

— întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 3 din Directiva 2005/68/CE sau întreprinderi de reasigurare din țări terțe în sensul articolului 1 litera (l) din Directiva 98/78/CE;

— holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;

- instituții de credit și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatele (1) și (5) din Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului;
- întreprinderi de investiții și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE a Consiliului și al articolului 2 alineatele (4) și (7) din Directiva 93/6/CEE a Consiliului.”

5. Articolul 16a se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (3), al șaptelea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Rezultatul astfel obținut se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții financiare, dintre valoarea cererilor de despăgubire ce rămân în sarcina întreprinderii după deducerea sumelor recuperabile în temeiul reasigurării și valoarea brută a cererilor de despăgubire; acest raport nu poate, în nici un caz, să fie mai mic de 50 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de asigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE se pot, de asemenea, deduce ca reasigurare.”;

- (b) la alineatul (4), al șaptelea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Rezultatul astfel obținut se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții financiare, dintre valoarea cererilor de despăgubire ce rămân în sarcina întreprinderii după deducerea sumelor recuperabile în temeiul reasigurării și valoarea brută a cererilor de despăgubire; acest raport nu poate, în nici un caz, să fie mai mic de 50 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de asigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE se pot, de asemenea, deduce ca reasigurare.”

6. Se inserează următorul articol:

„Articolul 17b

(1) Fiecare stat membru impune unei întreprinderi de asigurare cu sediul social pe teritoriul său și care desfășoară activități de reasigurare să stabilească, pentru toate operațiunile sale, un

fond minim de garanție în conformitate cu articolul 40 din Directiva 2005/68/CE, în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile următoare:

- (a) încasarea primelor de reasigurare reprezintă peste 10 % din încasarea totală a primelor;
- (b) încasarea primelor de reasigurare depășește 50 milioane EUR;
- (c) provizioanele tehnice ce rezultă din acceptările sale de reasigurare reprezintă peste 10 % din valoarea totală a provizioanelor sale tehnice.

(2) Fiecare stat membru poate alege să aplice întreprinderilor de asigurare prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol care au sediul social pe teritoriul său dispozițiile articolului 34 din Directiva 2005/68/CE pentru activitățile de acceptare de reasigurare, în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la alineatul (1).

În acest caz, statul membru în cauză impune ca toate activele utilizate de întreprinderea de asigurare pentru a reprezenta provizioanele tehnice ce corespund acceptărilor sale de reasigurare să fie încadrate, gestionate și organizate separat de activitățile de asigurare directă ale întreprinderii de asigurare, fără nici o posibilitate de transfer. Într-un astfel de caz și exclusiv în ceea ce privește activitățile de acceptare de reasigurare, întreprinderile de asigurare nu se supun dispozițiilor articolelor 20, 21 și 22 din Directiva 92/49/CEE (*) și ale anexei I la Directiva 88/357/CEE.

Fiecare stat membru se asigură că autoritățile competente verifică separarea prevăzută la paragraful al doilea.

(3) În cazul în care Comisia decide, în conformitate cu articolul 56 litera (c) din Directiva 2005/68/CE, să majoreze sumele utilizate pentru calcularea marjei de solvabilitate minime prevăzute la articolul 37 alineatele (3) și (4) din directiva respectivă, fiecare stat membru aplică dispozițiile articolelor 35-39 din directiva respectivă întreprinderilor de asigurare prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol, în ceea ce privește activitățile acestora de acceptare de reasigurare.

(*) Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă (a treia directivă privind «asigurarea generală») (JO L 228, 11.8.1992, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima oară prin Directiva 2005/1/CE.”

7. La articolul 20a, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a diminua, pe baza reasigurării, reducerea marjei de solvabilitate minime, determinate în conformitate cu articolul 16a, în cazul în care:

- (a) conținutul sau calitatea contractelor de reasigurare s-a modificat substanțial începând cu ultimul exercițiu financiar;
- (b) contractele de reasigurare nu prevăd nici un transfer de risc sau prevăd un transfer de risc limitat.”

Articolul 58

Modificarea Directivei 92/49/CEE

Directiva 92/49/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 15, alineatul (1a) se înlocuiește cu următorul text:

„(1a) În cazul în care achizitorul unei participații prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol este o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată dintr-un alt stat membru sau întreprinderea-mamă a unei astfel de entități ori o persoană fizică sau juridică care controlează respectiva entitate și, în urma acestei achiziții, întreprinderea în care achizitorul își propune să dețină o participație trebuie să devină filiala sa sau să treacă sub controlul acesteia, evaluarea achiziției face obiectul unei proceduri de consultare prealabilă prevăzută la articolul 12a din Directiva 73/239/CEE.”

2. La articolul 16, alineatele (4), (5) și (6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Autoritățile competente care, în temeiul alineatului (1) sau (2), primesc informații confidențiale nu le pot utiliza decât în exercitarea funcțiilor lor:

- pentru a verifica respectarea condițiilor de acces la activitatea de asigurare și a controla mai ușor condițiile de exercitare a respectivei activități, în special în ceea ce privește provizioanele tehnice, marja de solvabilitate, organizarea administrativă și contabilă și controlul intern;
- pentru aplicarea sancțiunilor;
- în cadrul unui recurs administrativ împotriva unei decizii a autorității competente sau

— în cadrul unor proceduri jurisdicționale inițiate în temeiul articolului 53 sau al unor dispoziții speciale prevăzute de prezenta directivă și de celelalte directive adoptate în sectorul asigurării și al reasigurării.

(5) Alineatele (1) și (4) nu împiedică schimbul de informații în interiorul aceluiași stat membru, în cazul în care există mai multe autorități competente, sau între statele membre, între autoritățile competente și:

- autoritățile investite cu misiunea publică de supraveghere a instituțiilor de credit și a celorlalte instituții financiare, precum și autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare;
- organismele implicate în procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și în alte proceduri similare și
- persoanele responsabile cu controlul legal al conturilor întreprinderilor de asigurare și reasigurare și al celorlalte instituții financiare,

pentru îndeplinirea misiunii lor de supraveghere, și nu împiedică transmiterea, către organismele responsabile cu gestionarea procedurilor obligatorii de lichidare sau a fondurilor de garanție, a informațiilor necesare pentru exercitarea funcției lor. Informațiile primite de aceste autorități, organisme și persoane intră sub incidența secretului profesional prevăzut la alineatul (1).

(6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), statele membre pot autoriza schimburile de informații între autoritățile competente și:

- autoritățile responsabile cu supravegherea organismelor implicate în procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și în alte proceduri similare sau
- autoritățile responsabile cu supravegherea persoanelor însărcinate cu controlul legal al conturilor întreprinderilor de asigurare și reasigurare, al instituțiilor de credit, instituțiilor de investiții și al celorlalte instituții financiare sau
- actuarii independenți ai întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ce exercită, în temeiul legii, o funcție de control asupra acestora, precum și organismele responsabile cu supravegherea respectivilor actuari.

Statele membre care recurg la opțiunea prevăzută la primul paragraf impun cel puțin îndeplinirea următoarelor condiții:

- informațiile sunt destinate îndeplinirii misiunii de supraveghere sau funcției de control prevăzute la primul paragraf;
- informațiile primite în acest cadru sunt supuse secretului profesional prevăzut la alineatul (1);
- în cazul în care informațiile provin de la alt stat membru, acestea nu se pot divulga decât cu acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, exclusiv în scopul pentru care acestea și-au dat acordul.

Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei identitatea autorităților, a persoanelor sau a organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului alineat.”

3. La articolul 21, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statul membru de origine nu poate autoriza întreprinderile de asigurare să își reprezinte provizioanele tehnice și rezervele de egalizare cu alte active decât cele din următoarele categorii:”;

(b) la punctul B, litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) Creanțe asupra reasigurătorilor, inclusiv cota reasigurătorilor din provizioanele tehnice, și asupra vehiculelor investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea (*).”

(*) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.”

(c) la punctul C, al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Includerea unui activ sau a unei categorii de active în lista prevăzută la primul paragraf nu presupune că toate aceste active trebuie să fie automat acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice. Statul membru de origine adoptă norme mai detaliate de stabilire a condițiilor de folosire a activelor acceptabile.”

4. La articolul 22 alineatul (1), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În ceea ce privește activele de acoperire a provizioanelor tehnice și a rezervelor de egalizare, statul membru de origine solicită fiecărei întreprinderi de asigurare să nu investească mai mult de:”.

Articolul 59

Modificarea Directivei 98/78/CE

Directiva 98/78/CE se modifică după cum urmează:

1. Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup de asigurare sau reasigurare”.

2. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) literele (c), (i), (j) și (k) se înlocuiesc cu următorul text:

„(c) «întreprindere de reasigurare» înseamnă o întreprindere ce a primit autorizarea oficială în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea (*);

(*) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.”

„(i) «holding de asigurare» înseamnă o întreprindere-mamă a cărei activitate principală constă în achiziția și deținerea de participații în filiale, în cazul în care respectivele filiale sunt exclusiv sau în principal întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe, cel puțin una dintre aceste filiale fiind o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, și care nu este un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar (*);

(j) «holding mixt de asigurare» înseamnă o întreprindere-mamă, alta decât o întreprindere de asigurare, decât o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, decât o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, decât un holding de asigurare sau un holding

financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE, care numără printre filialele sale cel puțin o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

(k) «autorități competente» înseamnă autoritățile naționale abilitate, în temeiul unei legi sau reglementări, să controleze întreprinderile de asigurare sau de reasigurare.

(*) JO L 35, 11.2.2003, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2005/1/CE (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).”;

(b) se adaugă litera următoare:

„(l) «întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță» înseamnă o întreprindere care, dacă ar avea sediul social în Comunitate, ar trebui să fie autorizată în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2005/68/CE.”

3. Articolele 2, 3 și 4 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 2

Aplicabilitatea supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare

(1) În plus față de dispozițiile Directivei 73/239/CEE, ale Directivei 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea directă de viață (*) și ale Directivei 2005/68/CE, care stabilesc normele de supraveghere a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de reasigurare, statele membre asigură supravegherea suplimentară a oricărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care este o întreprindere participativă în cel puțin o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu normele prevăzute la articolele 5, 6, 8 și 9 din prezenta directivă.

(2) Orice întreprindere de asigurare sau de reasigurare a cărei întreprindere-mamă este un holding de asigurare sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță face obiectul unei supravegheri suplimentare, în conformitate cu normele prevăzute la articolul 5 alineatul (2), precum și la articolele 6, 8 și 10.

(3) Orice întreprindere de asigurare sau de reasigurare a cărei întreprindere-mamă este un holding mixt de asigurare face obiectul unei supravegheri suplimentare, în conformitate cu normele prevăzute la articolul 5 alineatul (2), precum și la articolele 6 și 8.

Articolul 3

Domeniul de aplicare a supravegherii suplimentare

(1) Exercițarea supravegherii suplimentare în conformitate cu articolul 2 nu presupune în nici un fel faptul că autoritățile

competente au obligația de a exercita o funcție de supraveghere asupra întreprinderii de asigurare din țara terță, întreprinderii de reasigurare din țara terță, holdingul de asigurare sau holdingul mixt de asigurare, luate în considerare separat.

(2) Supravegherea suplimentară ține seama de următoarele întreprinderi, prevăzute la articolele 5, 6, 8, 9 și 10:

- întreprinderi afiliate ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare;
- întreprinderi participative în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare;
- întreprinderi afiliate ale unei întreprinderi participative într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare.

(3) Statele membre pot decide să nu ia în considerare, pentru supravegherea suplimentară menționată la articolul 2, întreprinderile având sediul social într-o țară terță în care există obstacole legale în calea transferului informațiilor necesare, fără a aduce atingere dispozițiilor punctului 2.5 din anexa I și punctului 4 din anexa II.

În plus, autoritățile competente responsabile pentru exercitarea supravegherii suplimentare pot hotărî, de la caz la caz, să nu ia în considerare o întreprindere pentru supravegherea suplimentară menționată la articolul 2, în situațiile următoare:

- în cazul în care întreprinderea care ar trebui luată în considerare prezintă un interes nesemnificativ în raport cu obiectivele supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare;
- în cazul în care includerea situației financiare a întreprinderii ar fi necorepunzătoare sau de natură să inducă în eroare în raport cu obiectivele supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

Articolul 4

Autoritățile competente responsabile pentru exercitarea supravegherii suplimentare

(1) Supravegherea suplimentară este exercitată de către autoritățile competente ale statului membru în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare a primit autorizarea oficială în

conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE, cu articolul 4 din Directiva 2002/83/CE sau cu articolul 3 din Directiva 2005/68/CE.

(2) În cazul în care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare autorizate în două sau mai multe state membre au drept întreprindere-mamă același holding de asigurare, aceeași întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță sau holding mixt de asigurare, autoritățile competente din statele membre respective se pot pune de acord pentru a desemna pe acelea dintre ele responsabile cu exercitarea supravegherii suplimentare.

(3) În cazul în care un stat membru are mai multe autorități competente pentru supravegherea prudențială a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, statul membru respectiv ia măsurile ce se impun pentru a organiza coordonarea muncii autorităților în cauză.

(*) JO L 345, 19.12.2002, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.”

4. La articolul 5, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre prevăd ca autoritățile competente să ceară ca fiecare întreprindere de asigurare sau de reasigurare care face obiectul supravegherii suplimentare să dispună de mecanismele de control intern corespunzătoare pentru a furniza datele și informațiile utile pentru exercitarea supravegherii suplimentare.”

5. Articolele 6, 7 și 8 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 6

Accesul la informații

(1) Statele membre prevăd ca autoritățile lor competente responsabile pentru exercitarea supravegherii suplimentare să aibă acces la toate informațiile utile pentru supravegherea unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care face obiectul supravegherii suplimentare. Autoritățile competente se pot adresa direct întreprinderilor în cauză menționate la articolul 3 alineatul (2) pentru a obține informațiile necesare numai în cazul în care aceste informații au fost solicitate întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și aceasta nu le-a furnizat.

(2) Statele membre prevăd ca autoritățile lor competente să poată să desfășoare pe teritoriul lor, direct sau prin

intermediul unor persoane pe care le desemnează în acest scop, verificări la fața locului ale informațiilor menționate la alineatul (1) la:

- întreprinderea de asigurare care face obiectul supravegherii suplimentare;
- întreprinderea de reasigurare care face obiectul supravegherii suplimentare;
- filialele întreprinderii de asigurare respective;
- filialele întreprinderii de reasigurare respective;
- întreprinderile-mamă ale întreprinderii de asigurare respective;
- întreprinderile-mamă ale întreprinderii de reasigurare respective;
- filialele unei întreprinderi-mamă a întreprinderii de asigurare respective;
- filialele unei întreprinderi-mamă a întreprinderii de reasigurare respective.

(3) În cazul în care, în aplicarea prezentului articol, autoritățile competente ale unui stat membru doresc, în anumite situații, să verifice informații importante referitoare la o întreprindere situată în alt stat membru și care este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată, o filială, o întreprindere-mamă sau o filială a întreprinderii-mamă a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care face obiectul supravegherii suplimentare, acestea trebuie să ceară autorităților competente din celălalt stat membru să facă această verificare. Autoritățile competente care au primit o astfel de solicitare trebuie, în limitele competențelor lor, fie să facă aceste verificări ele însele, fie să permită autorităților care au prezentat cererea să facă verificarea, fie să permită unui auditor sau unui expert să o realizeze.

În cazul în care doresc, autoritățile competente care au prezentat cererea pot participa la verificare, în cazul în care nu o realizează ele însele.

Articolul 7

Cooperarea între autoritățile competente

(1) În cazul în care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare cu sediul în state membre diferite sunt direct sau indirect afiliate sau au o întreprindere participativă comună, autoritățile competente din fiecare stat membru în cauză fac schimb de informații utile, la cerere, astfel încât să permită sau

să faciliteze exercitarea supravegherii în conformitate cu prezenta directivă și comunică, din proprie inițiativă, toate informațiile pe care le consideră esențiale pentru celelalte autorități competente.

(2) În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și o instituție de credit în sensul Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității de instituție de credit (*) sau o întreprindere de investiții în sensul Directivei 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare (**), ori amândouă, sunt direct sau indirect afiliate sau au o întreprindere participativă comună, autoritățile competente și autoritățile care au o responsabilitate publică în ceea ce privește supravegherea celorlalte întreprinderi colaborează îndeaproape. Fără a aduce atingere competențelor pe care le au, aceste autorități își vor furniza reciproc orice informație destinată să le simplifice misiunea, în special în cadrul prezentei directive.

(3) Informațiile primite în temeiul dispozițiilor prezentei directive și, în special, schimburile de informații între autoritățile competente prevăzute de prezenta directivă, sunt reglementate prin obligația respectării secretului profesional definită la articolul 16 din Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă (a treia directivă privind «asigurarea generală») (***), la articolul 16 din Directiva 2002/83/CE și la articolele 24-30 din Directiva 2005/68/CE.

Articolul 8

Tranzacțiile intragrup

(1) Statele membre adoptă dispozițiile necesare pentru ca autoritățile competente să exercite o supraveghere generală a tranzacțiilor care au loc între:

- (a) o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și:
  - (i) o filială a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare;
  - (ii) o întreprindere participativă în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare;
  - (iii) o întreprindere afiliată unei întreprinderi participative în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare;

- (b) o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și o persoană fizică ce deține o participație în:
  - (i) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau una dintre întreprinderile sale afiliate;
  - (ii) o întreprindere participativă în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare;
  - (iii) o întreprindere afiliată unei întreprinderi participative în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare.

Aceste tranzacții se referă în special la:

- împrumuturi;
- garanții și operațiuni în afara bilanțului;
- elemente eligibile pentru marja de solvabilitate;
- investiții;
- operațiuni de reasigurare și de retrocesiune;
- acorduri de repartizare a costurilor.

(2) Statele membre solicită întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să creeze dispozitive adecvate pentru gestionarea riscurilor și controlul intern, inclusiv proceduri solide de informare și contabilitate, pentru a putea identifica, măsura, încadra și controla în mod corespunzător tranzacțiile prevăzute la alineatul (1). În plus, statele membre solicită întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să raporteze tranzacțiile semnificative autorităților competente, cel puțin o dată pe an. Aceste proceduri și dispozitive fac obiectul unui control din partea autorităților competente.

În cazul în care, pe baza acestor informații, se ajunge la concluzia că solvabilitatea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare este sau poate fi amenințată, autoritatea competentă ia măsurile care se impun la nivelul respectivei întreprinderi.

(*) JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

(**) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2002/87/CE.

(***) JO L 228, 11.8.1992, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE."

6. La articolul 9, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În cazul în care calculul prevăzut la alineatul (1) arată că solvabilitatea ajustată este negativă, autoritățile competente iau măsurile corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză.”

7. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„**Holdings de asigurare, întreprinderi de asigurare din țări terțe și întreprinderi de reasigurare din țări terțe**”;

(b) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) În cazul menționat la articolul 2 alineatul (2), calculul include toate întreprinderile afiliate holdingului de asigurare, întreprinderii de asigurare dintr-o țară terță sau întreprinderii de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu procedura prevăzută în anexa II.

(3) În cazul în care, pe baza acestui calcul, autoritățile competente ajung la concluzia că solvabilitatea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care este filială a unui holding de asigurare sau a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță este sau poate fi amenințată, acestea iau măsurile corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare respective.”

8. Articolul 10a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) întreprinderi de reasigurare având ca întreprinderi participative întreprinderile definite la articolul 2 al căror sediu social se află într-o țară terță;

(c) întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe având ca întreprinderi participative întreprinderile definite la articolul 2, al căror sediu social se află în Comunitate.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Acordurile prevăzute la alineatul (1) vizează, în special, să asigure:

(a) că autoritățile competente ale statelor membre pot obține informațiile necesare pentru supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare al căror sediu social este situat în Comunitate și care au filiale sau dețin participatii în întreprinderi stabilite în afara Comunității și

(b) că autoritățile competente ale țărilor terțe pot obține informațiile necesare pentru supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare al cărui sediu social este situat pe teritoriul lor și care au filiale sau dețin participatii în întreprinderi stabilite în unul sau mai multe state membre.”

9. Anexele I și II la Directiva 98/78/CE se înlocuiesc cu textul din anexa II la prezenta directivă.

Articolul 60

Modificarea Directivei 2002/83/CE

Directiva 2002/83/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 alineatul (1), se adaugă litera următoare:

„(s) «întreprindere de reasigurare» înseamnă o întreprindere de reasigurare în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea (*).

(*) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.”

2. Se inserează următorul articol:

„Articolul 9a

Consultarea prealabilă a autorităților competente ale celorlalte state membre

(1) Autoritățile competente ale celui alt stat membru în cauză sunt consultate înainte de acordarea autorizației unei întreprinderi de asigurare de viață care este:

(a) o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizată în statul membru respectiv sau

(b) o filială a unei întreprinderi-mamă a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizată în statul membru respectiv sau

(c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, ce controlează o întreprindere de asigurare sau de reasigurare autorizată din statul membru respectiv.

(2) Autoritățile competente ale unui stat membru în cauză responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de investiții sunt consultate înainte de acordarea unei autorizații unei întreprinderi de asigurare de viață care este:

(a) o filială a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate din Comunitate sau

(b) o filială a întreprinderii-mamă a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate din Comunitate sau

(c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, care controlează o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată din Comunitate.

(3) Autoritățile competente menționate la alineatele (1) și (2) se consultă, în special, în scopul evaluării calității acționarilor, precum și a onorabilității și competenței directorilor și administratorilor asociați la gestionarea altei întreprinderi din același grup. Respectivul autorități își comunică orice informații privind aspectele menționate anterior, în măsura în care aceste informații prezintă interes pentru celelalte autorități competente pentru eliberarea unei autorizații sau pentru controlul continuu al respectării condițiilor de exercitare a activității.”

3. La articolul 10 alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Statul membru de origine a întreprinderii de asigurare nu poate refuza un contract de reasigurare încheiat de aceasta cu o întreprindere de reasigurare autorizată, în conformitate cu Directiva 2005/68/CE sau cu o altă întreprindere de asigurare autorizată, în conformitate cu Directiva 73/239/CEE sau cu prezenta directivă, din motive direct legate de soliditatea financiară a respectivei întreprinderi de reasigurare sau a acestei alte întreprinderi de asigurare.”

4. La articolul 15 se inserează următorul alineat:

„(1a) În cazul în care achizitorul unei participații prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol este o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată dintr-un alt stat membru sau întreprinderea-mamă a unei astfel de entități ori o persoană fizică sau juridică ce controlează respectiva entitate și, în urma acestei achiziții, întreprinderea în care achizitorul își propune să dețină o participație trebuie să devină filiala sa

sau să treacă sub controlul acesteia, evaluarea achiziției face obiectul unei proceduri de consultare prealabilă prevăzută la articolul 9a.”

5. Articolul 16 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (4), (5) și (6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Autoritățile competente care, în temeiul alineatului (1) sau (2), primesc informații confidențiale, nu le pot utiliza decât în exercitarea funcțiilor lor:

— pentru a verifica respectarea condițiilor de inițiere a activității de asigurare și a pentru a controla mai ușor condițiile de exercitare a respectivei activități, în special, în ceea ce privește provizioanele tehnice, marja de solvabilitate, organizarea administrativă și contabilă și controlul intern sau

— pentru aplicarea sancțiunilor sau

— în cadrul unui recurs administrativ împotriva unei decizii a autorității competente sau

— în cadrul unor proceduri jurisdicționale inițiate în temeiul articolului 67 sau al unor dispoziții speciale prevăzute de prezenta directivă și de celelalte directive adoptate în sectorul asigurării și al reasigurării.

(5) Alineatele (1) și (4) nu împiedică schimbul de informații în interiorul aceluiași stat membru, în cazul în care există mai multe autorități competente, sau între statele membre, între autoritățile competente și:

— autoritățile investite cu misiunea publică de supraveghere a instituțiilor de credit și a celorlalte instituții financiare, precum și autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare;

— organismele implicate în procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și în alte proceduri similare și

— persoanele responsabile cu controlul legal al conturilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și al celorlalte instituții financiare,

pentru îndeplinirea misiunii lor de supraveghere, și nu împiedică transmiterea, către organismele responsabile cu gestionarea procedurilor (obligatorii) de lichidare sau a fondurilor de garanție, a informațiilor necesare în exercitarea funcției lor. Informațiile primite de aceste autorități, organisme și persoane intră sub incidența secretului profesional prevăzut la alineatul (1).

(6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), statele membre pot autoriza schimburile de informații între autoritățile competente și:

- autoritățile responsabile pentru supravegherea organismelor implicate în procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și în alte proceduri similare sau
- autoritățile responsabile pentru supravegherea persoanelor însărcinate cu controlul legal al conturilor întreprinderilor de asigurare și reasigurare, al instituțiilor de credit, instituțiilor de investiții și al celorlalte instituții financiare sau
- actuarii independenți ai întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ce exercită, în temeiul legii, o funcție de control asupra acestora, precum și organismele responsabile cu supravegherea respectivilor actuari.

Statele membre care recurg la opțiunea prevăzută la primul paragraf impun cel puțin îndeplinirea următoarelor condiții:

- informațiile sunt destinate îndeplinirii misiunii de supraveghere sau a funcției de control prevăzute la primul paragraf;
- informațiile primite în acest cadru se supun secretului profesional prevăzut la alineatul (1);
- în cazul în care informațiile provin de la alt stat membru, acestea nu se pot divulga decât cu acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, exclusiv în scopul pentru care acestea și-au dat acordul.

Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei identitatea autorităților, persoanelor sau organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului alineat.”;

(b) alineatul (8) se înlocuiește cu următorul text:

„(8) Alineatele (1)-(7) nu împiedică autoritățile competente să transmită:

- băncilor centrale și altor organisme cu o funcție similară ca autorități monetare;

- după caz, altor autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plată,

informații destinate îndeplinirii misiunii lor și nu împiedică aceste autorități sau organisme să comunice autorităților competente informațiile necesare în sensul alineatului (4). Informațiile primite în acest cadru intră sub incidența secretului profesional prevăzut la prezentul articol.”

6. La articolul 20, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre nu rețin și nu introduc, în scopul constituirii provizioanelor tehnice, un sistem de provizionare brută care impune constituirea activelor ca garanții de acoperire a provizioanelor pentru prime neîncasate și pentru plata cererilor de despăgubire de către reasigurător, în cazul în care reasigurătorul este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2005/68/CE sau o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu Directiva 73/239/CEE sau cu prezenta directivă.

În cazul în care autorizează reprezentarea provizioanelor tehnice prin creanțe asupra unui reasigurător care nu este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2005/68/CE și nici o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu Directiva 73/239/CEE sau cu prezenta directivă, statul membru de origine stabilește condițiile de acceptare a respectivelor creanțe.”

7. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) punctul B, litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) Creanțe asupra reasigurătorilor, inclusiv cota reasigurătorilor din provizioanele tehnice și sume recuperabile de la vehiculele investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE.”;

- (b) la alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Includerea unui activ sau a unei categorii de active în lista prevăzută la alineatul (1) nu presupune că toate aceste active trebuie să fie automat acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice. Statul membru de origine adoptă norme mai detaliate de stabilire a condițiilor de utilizare a activelor acceptabile.”

8. La articolul 27 alineatul (2) se adaugă următoarele paragrafe:

„Marja de solvabilitate disponibilă se micșorează, de asemenea, cu următoarele elemente:

(a) participațiile deținute de întreprinderea de asigurare în:

- întreprinderi de asigurare în sensul articolului 4 din prezenta directivă, al articolului 6 din Directiva 73/239/CEE sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare ce fac parte dintr-un grup de asigurare (*);
- întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 3 din Directiva 2005/68/CE sau întreprinderi de reasigurare din țări terțe în sensul articolului 1 litera (l) din Directiva 98/78/CE;
- holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;
- instituții de credit și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatele (1) și (5) din Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (**);
- întreprinderi de investiții și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare (***) și al articolului 2 alineatele (4) și (7) din Directiva 93/6/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit (****);

(b) fiecare dintre elementele următoare deținute de întreprinderea de asigurare, față de entitățile menționate la litera (a) în care aceasta deține o participație:

- instrumentele prevăzute la alineatul (3);
- instrumentele prevăzute la articolul 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE;

— creanțele subordonate și instrumentele prevăzute la articolul 35 și la articolul 36 alineatul (3) din Directiva 2000/12/CE.

În cazul în care se dețin temporar acțiuni într-o instituție de credit, o întreprindere de investiții, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, un holding de asigurare sau într-o altă instituție financiară în scopul unei operațiuni de asistență financiară care urmărește să reorganizeze și să salveze respectiva entitate, autoritățile competente pot prevedea derogări de la dispozițiile referitoare la deducerea enunțată la al treilea paragraf literele (a) și (b).

În locul deducerii elementelor menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b), pe care întreprinderea de asigurare le deține în instituții de credit, în întreprinderi de investiții și în alte instituții financiare, statele membre pot autoriza întreprinderea în cauză să aplice *mutatis mutandis* metodele nr. 1, 2 sau 3 menționate în anexa I la Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar (*****). Metoda nr. 1 (consolidare contabilă) nu este aplicabilă decât cu condiția ca autoritățile competente să se declare mulțumite de administrarea integrată și de controlul intern al entităților care intră în perimetrul consolidării. Metoda aleasă este aplicată într-un mod constant în timp.

Statele membre pot dispune ca, în scopul calculării marjei de solvabilitate prevăzute de prezenta directivă, întreprinderile de asigurare care fac obiectul unei supravegheri suplimentare în sensul Directivei 98/78/CE sau 2002/87/CE să nu fie obligate să deducă elementele – menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b) din prezentul articol – pe care le dețin în instituții de credit, în întreprinderi de investiții, în întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, în holdinguri de asigurare sau în alte instituții financiare care fac, și ele, obiectul supravegherii suplimentare. În scopul deducerii participațiilor, menționată la prezentul alineat, orice participație este o participație în sensul articolului 1 litera (f) din Directiva 98/78/CE.

(*) JO L 330, 5.12.1998, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).

(**) JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

(***) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2002/87/CE (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

(****) JO L 141, 11.6.1993, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

(*****) JO L 35, 11.2.2003, p. 1. JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.”

9. La articolul 28, alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) primul rezultat:

se obține înmulțind o fracțiune de 4 % din provizioanele matematice privind activitatea directă și acceptările de reasigurare, fără deducerea cesiunilor de reasigurare, cu raportul, pentru ultimul exercițiu financiar, dintre valoarea totală a provizioanelor matematice după deducerea cesiunilor de reasigurare și valoarea totală brută a provizioanelor matematice. Raportul nu poate fi în nici un caz mai mic de 85 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de asigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE se pot, de asemenea, deduce ca reasigurare.”;

(b) la litera (b), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(b) al doilea rezultat:

pentru contractele la care capitalul de risc nu are o valoare negativă, se obține înmulțind o fracțiune de 0,3 % din valoarea capitalului subscris de întreprinderea de asigurare de viață cu raportul, pentru ultimul exercițiu financiar, dintre valoarea capitalului de risc rămas în sarcina întreprinderii după cesiunea și retrocesiunea de reasigurare și valoarea capitalului de risc, fără deducerea reasigurării; raportul nu poate fi în nici un caz mai mic de 50 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de asigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE se pot, de asemenea, deduce ca reasigurare.”

10. Se inserează următorul articol:

„Articolul 28a

Marja de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare care desfășoară o activitate de reasigurare

(1) Fiecare stat membru aplică întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriul său dispozițiile articolelor 35-39

din Directiva 2005/68/CE, în ceea ce privește acceptările de reasigurare, în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile următoare:

(a) încasarea primelor de reasigurare reprezintă mai mult de 10 % din încasarea totală a primelor;

(b) încasarea primelor de reasigurare depășește 50 milioane EUR;

(c) provizioanele tehnice ce rezultă din acceptările de reasigurare reprezintă mai mult de 10 % din valoarea totală a provizioanelor tehnice.

(2) Fiecare stat membru poate alege să aplice întreprinderilor de asigurare prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol care au sediul social pe teritoriul său dispozițiile articolului 34 din Directiva 2005/68/CE pentru activitățile de acceptare de reasigurare, în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la alineatul (1).

În acest caz, statul membru în cauză impune ca toate activele utilizate de întreprinderea de asigurare pentru a reprezenta provizioanele tehnice ce corespund acceptărilor sale de reasigurare să fie încadrate, gestionate și organizate separat de activitățile de asigurare directă ale întreprinderii de asigurare, fără nici o posibilitate de transfer. Într-un astfel de caz și exclusiv în ceea ce privește activitățile de acceptare de reasigurare, întreprinderile de asigurare nu se supun dispozițiilor articolelor 22-26.

Fiecare stat membru se asigură că autoritățile competente verifică separarea prevăzută la paragraful al doilea.”

11. La articolul 37, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a diminua, pe baza reasigurării, reducerea marjei de solvabilitate determinate în conformitate cu articolul 28, în cazul în care:

(a) conținutul sau calitatea contractelor de reasigurare s-a modificat substanțial începând cu ultimul exercițiu financiar;

(b) contractele de reasigurare nu prevăd nici un transfer de risc sau prevăd un transfer de risc limitat.”

TITLUL X

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 61

Drepturi dobândite de întreprinderile de reasigurare existente

(1) Întreprinderile de reasigurare care intră sub incidența prezentei directive, care au fost autorizate sau împuternicite să desfășoare activități de reasigurare în conformitate cu dispozițiile statului membru în care își au sediul social înainte de 10 decembrie 2005, sunt considerate a fi autorizate în conformitate cu articolul 3.

Cu toate acestea, respectivele întreprinderi au obligația de a respecta dispozițiile prezentei directive privind exercitarea activității de reasigurare, precum și cerințele enunțate la articolul 6 literele (a), (c) și (d), articolele 7, 8 și 12 și articolele 32-41 începând cu 10 decembrie 2007.

(2) Statele membre pot acorda întreprinderilor de reasigurare prevăzute la alineatul (1) care, la 10 decembrie 2005, nu respectă articolul 6 litera (a) și articolele 7, 8 și 32-40, un termen pentru îndeplinirea respectivelor cerințe până la 10 decembrie 2008.

Articolul 62

Întreprinderi de reasigurare care își încetează activitatea

(1) Întreprinderile de reasigurare care, până la 10 decembrie 2007, nu mai subscriu noi contracte de reasigurare și se limitează la administrarea portofoliului existent în vederea încetării activității nu intră sub incidența prezentei directive.

(2) Statele membre întocmesc o listă cu întreprinderile de reasigurare în cauză și o transmit tuturor celorlalte state membre.

Articolul 63

Perioada tranzitorie pentru articolul 57 alineatul (3) și articolul 60 alineatul (6)

Un stat membru poate amâna aplicarea dispozițiilor articolului 57 alineatul (3) din prezenta directivă de modificare a articolului 15 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE și a dispozițiilor articolului 60 alineatul 6 din prezenta directivă până la 10 decembrie 2008.

Articolul 64

Transpunere

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 10 decembrie 2007. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele actelor respective.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 65

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 66

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasburg, 16 noiembrie 2005.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. BORRELL FONTELLES

Pentru Consiliu

Președintele

Bach of LUTTERWORTH

ANEXA I

Formele întreprinderilor de reasigurare:

- pentru Regatul Belgiei: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d’assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”;
- pentru Republica Cehă: „akciová společnost”;
- pentru Regatul Danemarcei: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;
- pentru Republica Federală Germania: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;
- pentru Republica Estonia: „aktsiaselts”;
- pentru Republica Elenă: „ανώνυμη εταιρία”, „αλληλσφαλιστικός συνεταιρισμός”;
- pentru Spania: „sociedad anónima”;
- pentru Republica Franceză: „société anonyme”, „société d’assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural” și „mutuelles régies par le code de la mutualité”;
- pentru Irlanda: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;
- pentru Republica Italiană: „società per azioni”;
- pentru Republica Cipru: „Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές” ή „Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση”;
- pentru Republica Letonia: „akciju sabiedrība”, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību”;
- pentru Republica Lituania: „akcinė bendrovė”, „uždaroji akcinė bendrovė”;
- pentru Marele Ducat al Luxemburgului: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d’assurances mutuelles”, „société coopérative”;
- pentru Republica Ungară: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe”;
- pentru Republica Malta: „limited liability company/kumpannija ta’ responsabbiltà limitata”;
- pentru Regatul Țărilor de Jos: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;
- pentru Republica Austria: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;
- pentru Republica Polonă: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

- pentru Republica Portugheză: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;
  - pentru Republica Slovenia: „delniška družba”;
  - pentru Republica Slovacă: „akciová spoločnosť”;
  - pentru Republica Finlanda: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening”;
  - pentru Regatul Suediei: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidigt försäkringsbolag”;
  - pentru Regatul Unit: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts, „the association of underwriters known as Lloyd's”.
-

ANEXA II

Anexele I și II la Directiva 98/78/CE se înlocuiesc cu următorul text:

„ANEXA I

CALCULUL SOLVABILITĂȚII AJUSTATE A ÎNTREPRINDERILOR DE ASIGURARE ȘI DE REASIGURARE

1. SELECTAREA METODEI DE CALCUL ȘI PRINCIPIILE GENERALE

- A. Statele membre adoptă dispoziții astfel încât calculul solvabilității ajustate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare menționate la articolul 2 alineatul (1) să fie efectuat în conformitate cu una dintre metodele descrise la punctul 3. Cu toate acestea, un stat membru poate dispune ca autoritățile competente să autorizeze sau să impună aplicarea uneia dintre metodele descrise la punctul 3, diferită de cea aleasă de statul membru.

B. **Proportionalitate**

Calculul solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare ține seama de cota proporțională deținută de întreprinderea participativă în întreprinderile sale afiliate.

«Cota proporțională» înseamnă fie partea de capital subscris deținută direct sau indirect de către întreprinderea participativă, în cazul în care se utilizează metoda nr. 1 sau metoda nr. 2 descrise la punctul 3, fie procentele folosite pentru stabilirea conturilor consolidate, în cazul în care se utilizează metoda nr. 3 descrisă la punctul 3.

Cu toate acestea, indiferent de metoda folosită, în cazul în care întreprinderea afiliată este o filială ce are un deficit de solvabilitate, se ia în considerare totalul deficitului de solvabilitate al filialei.

În cazul în care, în opinia autorităților competente, responsabilitatea întreprinderii-mamă care deține o parte din capital se limitează strict și fără ambiguitate la acea cotă de capital, autoritățile competente respective pot permite, cu toate acestea, ca deficitul de solvabilitate al filialei să fie luat în calcul pe o bază proporțională.

În cazul în care nu există legături de capital între anumite întreprinderi ce aparțin grupului de asigurare sau de reasigurare, autoritățile competente stabilesc cota proporțională ce trebuie luată în considerare.

C. **Eliminarea dublei utilizări a elementelor marjei de solvabilitate**

C.1. *Tratamentul general al elementelor marjei de solvabilitate*

Indiferent de metoda folosită pentru calculul solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, trebuie eliminată dubla utilizare a elementelor ce pot intra în compoziția marjei de solvabilitate a diferitelor întreprinderi de asigurare și de reasigurare luate în considerare la acest calcul.

În acest scop, la calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și în cazul în care metodele descrise la punctul 3 nu prevăd acest lucru, următoarele valori se elimină:

- valoarea oricărui activ al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare respective care reprezintă finanțarea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a uneia dintre întreprinderile sale de asigurare sau de reasigurare afiliate;
- valoarea oricărui activ al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate acestei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, care reprezintă finanțarea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare;
- valoarea oricărui activ al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliată unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care reprezintă finanțarea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a oricărei alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate întreprinderii de asigurare sau de reasigurare respective.

C.2. *Tratamentul anumitor elemente*

Fără a aduce atingere dispozițiilor punctului C.1:

- rezervele de beneficii și beneficiile viitoare ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare de viață afiliată unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare pentru care se calculează solvabilitatea ajustată și
- părțile subscrise, dar nevărsate, din capitalul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliată unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare pentru care se calculează solvabilitatea ajustată,

pot fi luate în calcul numai în măsura în care sunt eligibile pentru a acoperi marja de solvabilitate minimă a întreprinderii afiliate respective. Cu toate acestea, orice capital subscris, dar nevărsat, ce reprezintă o obligație potențială pentru întreprinderea participativă se exclude integral din calcul.

Orice parte subscrisă, dar nevărsată, din capitalul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative ce reprezintă o obligație potențială pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată se exclude, de asemenea, din calcul.

Orice parte subscrisă, dar nevărsată, din capitalul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate ce reprezintă o obligație potențială pentru o altă întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată a aceleiași întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative se exclude din calcul.

C.3. *Transferabilitate*

În cazul în care autoritățile competente consideră că anumite elemente eligibile pentru marja de solvabilitate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate, altele decât cele menționate la punctul C.2, nu pot fi disponibile în mod efectiv pentru a acoperi marja de solvabilitate minimă a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative pentru care se calculează solvabilitatea ajustată, elementele respective pot fi incluse în calcul numai în măsura în care ele pot folosi pentru a acoperi marja de solvabilitate minimă a întreprinderii afiliate.

- C.4. Suma elementelor prevăzute la punctele C.2 și C.3 nu poate depăși marja de solvabilitate minimă a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate.

D. **Eliminarea creării de capital intragrup**

La calcularea solvabilității ajustate, nu se ține seama de nici un element care poate alcătui marja de solvabilitate, dar care rezultă din finanțarea reciprocă dintre întreprinderea de asigurare sau de reasigurare și:

- o întreprindere afiliată;
- o întreprindere participativă;
- o altă întreprindere afiliată a oricăreia dintre întreprinderile sale participative.

În plus, nu se ține seama de nici un element eligibil pentru marja de solvabilitate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliată unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare pentru care se calculează solvabilitatea ajustată, în cazul în care elementul în cauză rezultă din finanțarea reciprocă cu o altă întreprindere afiliată întreprinderii de asigurare sau de reasigurare respective.

În mod special, finanțarea reciprocă există în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau oricare dintre întreprinderile sale afiliate deține acțiuni sau acordă împrumuturi altei întreprinderi care, direct sau indirect, deține un element eligibil pentru marja de solvabilitate a celei dintâi.

- E. Autoritățile competente se asigură că solvabilitatea ajustată se calculează cu frecvența prevăzută de Directivele 73/239/CEE, 91/674/CEE, 2002/83/CE și 2005/68/CE privind calcularea marjei de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare. Valoarea activelor și pasivelor se evaluează în conformitate cu dispozițiile relevante ale Directivelor 73/239/CEE, 91/674/CEE, 2002/83/CE și 2005/68/CE.

2. APLICAREA METODELOR DE CALCUL

2.1. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare afiliate

Calculul solvabilității ajustate se face în conformitate cu principiile și metodele generale prevăzute în prezenta anexă.

În toate metodele, în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare are mai multe întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate, calculul solvabilității ajustate se face prin integrarea fiecăreia dintre aceste întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate.

În cazurile participațiilor succesive (de exemplu: o întreprindere de asigurare sau de reasigurare este o întreprindere participativă într-o altă întreprindere de asigurare sau de reasigurare care este, la rândul său, o întreprindere participativă într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare), calculul solvabilității ajustate se face la nivelul fiecărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative care are cel puțin o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată.

Statele membre pot renunța la calculul solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare:

- în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este afiliată altei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizată în același stat membru, iar întreprinderea afiliată respectivă este luată în considerare în calculul solvabilității ajustate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative sau
- în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este afiliată unui holding de asigurare cu sediul social în același stat membru și holdingul de asigurare și întreprinderea de asigurare sau de reasigurare afiliată sunt luate în considerare în efectuarea calculului.

Statele membre pot, de asemenea, să renunțe la calculul solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care este vorba despre o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată altei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau unui holding de asigurare cu sediul social într-un alt stat membru, și în cazul în care autoritățile competente din statele membre respective au convenit să acorde autorităților competente ale celui din urmă responsabilitatea de a exercita o supraveghere suplimentară.

În toate cazurile, derogarea se acordă numai în cazul în care elementele eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare luate în calcul sunt, în conformitate cu cerințele autorităților competente, repartizate în mod corespunzător între întreprinderile respective.

Statele membre pot prevedea ca, în situația în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare afiliată are sediul social într-un alt stat membru decât întreprinderea de asigurare sau de reasigurare pentru care se face calculul solvabilității ajustate, calculul respectiv ține seama de nivelul de solvabilitate al întreprinderii afiliate, astfel cum este evaluat acesta de autoritățile competente ale celui alt stat membru.

2.2. Holdinguri de asigurare intermediare

La calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care deține o participație într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță prin intermediul unui holding de asigurare, se ține seama de situația holdingului de asigurare intermediar. Exclusiv în scopurile acestui calcul, care trebuie efectuat în conformitate cu metodele și principiile generale descrise în prezenta anexă, acest holding de asigurare este tratat ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare supusă unei cerințe de solvabilitate zero și condițiilor stabilite la articolul 16 din Directiva 73/239/CEE, la articolul 27 din Directiva 2002/83/CE sau la articolul 36 din Directiva 2005/68/CE cu privire la elementele eligibile pentru marja de solvabilitate.

2.3. Întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate, cu sediul social în țări terțe

La calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care este o întreprindere participativă într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, aceasta din urmă este tratată, exclusiv în scopurile calculului, prin analogie cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată, prin aplicarea principiilor și a metodelor generale descrise în prezenta anexă.

Cu toate acestea, în cazul în care țara terță în care întreprinderea respectivă are sediul social o obligă pe aceasta din urmă să obțină o autorizație și îi impune o solvabilitate minimă cel puțin comparabilă cu cea prevăzută de Directivele 73/239/CEE, 2002/83/CE sau 2005/68/CE, ținând seama de elementele de acoperire a acestei solvabilități minime, statele membre pot prevedea ca, în ceea ce privește întreprinderea respectivă, calculul să ia în considerare solvabilitatea minimă și elementele eligibile pentru acoperirea acesteia, prevăzute de țara terță în cauză.

2.4. Instituții de credit, întreprinderi de investiții și alte instituții financiare afiliate

La calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care este o întreprindere participativă într-o instituție de credit, o întreprindere de investiții sau o altă instituție financiară, se aplică *mutatis mutandis* normele privind deducerea acestor participații, astfel cum s-au enunțat la articolul 16 din Directiva 73/239/CEE, la articolul 27 din Directiva 2002/83/CE și la articolul 36 din Directiva 2005/68/CE, precum și dispozițiile în temeiul cărora statele membre pot autoriza, în anumite situații, utilizarea altor metode și nededucerea acestor participații.

2.5. Indisponibilitatea informațiilor necesare

În cazul în care autoritățile competente nu dispun, din diferite motive, de informațiile necesare în vederea calculării solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, referitoare la o întreprindere afiliată cu sediul social într-un stat membru sau într-o țară terță, valoarea contabilă a întreprinderii respective afiliate în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă se scade din elementele eligibile pentru marja de solvabilitate ajustată. În această situație, câștigurile nerealizate aferente unei astfel de participații nu sunt admise ca element eligibil pentru marja de solvabilitate ajustată.

3. METODELE DE CALCUL

Metoda nr. 1: Deducere și agregare

Solvabilitatea ajustată a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative este egală cu diferența dintre:

(i) suma:

(a) elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative și

(b) cota proporțională deținută de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă în elementele eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate

și

(ii) suma:

(a) valorii contabile a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate în întreprinderea de asigurare participativă;

(b) solvabilitatea minimă a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative și

(c) cota proporțională a solvabilității minime a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate.

În cazul în care participația în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare afiliată constă, integral sau parțial, într-o proprietate indirectă, atunci punctul (ii) litera (a) încorporează valoarea elementelor deținute indirect, ținând seama de interesele succesive relevante, iar punctul (i) litera (b) și punctul (ii) litera (c) includ, respectiv, cotele proporționale corespunzătoare elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate.

Metoda nr. 2: Deducerea cerinței

Solvabilitatea ajustată a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative este egală cu diferența dintre:

(i) suma elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative

și

(ii) suma:

(a) solvabilității minime a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative și

(b) cota proporțională a solvabilității minime a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate.

La evaluarea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate, participațiile în sensul prezentei directive sunt evaluate prin metoda punerii în echivalență, în conformitate cu opțiunea prevăzută la articolul 59 alineatul (2) litera (b) din Directiva 78/660/CEE.

Metoda nr. 3: Consolidarea contabilă

Calculul solvabilității ajustate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative se face pe baza conturilor consolidate. Solvabilitatea respectivă este egală cu diferența dintre elementele eligibile pentru marja de solvabilitate, calculate pe baza datelor consolidate și:

(a) fie suma solvabilității minime a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative și a cotei proporționale a solvabilității minime a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare afiliate ce corespunde procentelor folosite pentru stabilirea conturilor consolidate;

(b) fie solvabilitatea minimă calculată pe baza datelor consolidate.

Dispozițiile Directivelor 73/239/CEE, 91/674/CEE, 2002/83/CE și 2005/68/CE se aplică la calcularea elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate și solvabilitatea minimă, pe baza datelor consolidate.

ANEXA II

SUPRAVEGHEREA SUPLIMENTARĂ A ÎNTRINDERILOR DE ASIGURARE SAU DE REASIGURARE CARE SUNT FILIALE ALE UNUI HOLDING DE ASIGURARE SAU ALE UNEI ÎNTRINDERI DE ASIGURARE SAU DE REASIGURARE DINTR-O ȚARĂ TERȚĂ

1. În cazul mai multor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare prevăzute la articolul 2 alineatul (2) care sunt filiale ale unui holding de asigurare sau ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță și care sunt stabilite în state membre diferite, autoritățile competente se asigură că metoda descrisă de prezenta anexă este aplicată în mod consecvent.

Autoritățile competente exercită supravegherea suplimentară cu aceeași frecvență ca cea prevăzută de Directivele 73/239/CEE, 91/674/CEE, 2002/83/CE și 2005/68/CE pentru calcularea marjei de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare.

2. Statele membre pot renunța la calculul prevăzut de prezenta anexă cu privire la o întreprindere de asigurare sau de reasigurare:

— în cazul în care această întreprindere de asigurare sau de reasigurare respectivă este o întreprindere afiliată altei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și în cazul în care este luată în calculul prevăzut în prezenta anexă efectuat pentru cealaltă întreprindere în cauză;

— în cazul în care această întreprindere de asigurare sau de reasigurare respectivă și una sau mai multe alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate din același stat membru au drept întreprindere-mamă același holding de asigurare sau aceeași întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, iar întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este luată în calculul prevăzut în prezenta anexă efectuat pentru una din aceste alte întreprinderi;

— în cazul în care această întreprindere de asigurare sau de reasigurare și una sau mai multe alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în alte state membre au drept întreprindere-mamă același holding de asigurare sau aceeași întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță și în cazul în care s-a încheiat un acord de atribuire a exercitării supravegherii suplimentare prevăzute în prezenta anexă autorităților de supraveghere din alt stat membru în conformitate cu articolul 4 alineatul (2).

În cazul unor participații succesive (de exemplu: un holding de asigurare sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță care este, la rândul său, proprietatea altui holding de asigurare sau altei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță), statele membre pot aplica calculele prevăzute în prezenta anexă numai la nivelul întreprinderii-mamă de bază a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care este un holding de asigurare sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță.

3. Autoritățile competente se asigură că aceste calcule analoge cu cele descrise în anexa I se efectuează la nivelul holdingului de asigurare sau al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță.

Analogia constă în aplicarea principiilor și a metodelor generale descrise în anexa I la nivelul holdingului de asigurare sau al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță.

Exclusiv în scopul acestui calcul, întreprinderea-mamă este tratată ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care trebuie să respecte:

- o solvabilitate minimă egală cu zero, în cazul în care este un holding de asigurare;
- o solvabilitate minimă calculată în conformitate cu principiile enunțate la punctul 2.3 din anexa I, în cazul în care este vorba de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță

și condițiile definite la articolul 16 din Directiva 73/239/CEE, articolul 27 din Directiva 2002/83/CE sau articolul 36 din Directiva 2005/68/CE în ceea ce privește elementele eligibile pentru marja de solvabilitate.

4. **Indisponibilitatea informațiilor necesare**

În cazul în care autoritățile competente nu dispun, din diferite motive, de informațiile necesare pentru calculul prevăzut în prezenta anexă, referitoare la o întreprindere afiliată cu sediul social într-un stat membru sau într-o țară terță, valoarea contabilă a întreprinderii respective în întreprinderea participativă se deduce din elementele eligibile pentru calculul prevăzut în prezenta anexă. În această situație, câștigurile nerealizate aferente unei astfel de participații nu sunt admise ca element eligibil pentru calcul.”
